

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Prelegeri
pentru
săptămîna
de
rugăciune
1982

SPIRITUL
PROFEȚIEI
ÎN
BISERICA
A. Z. Ș.

— Anul LIX
iulie — august
1982

*Scumpe frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

O nouă Săptămână de Rugăciune stă înaintea noastră. Noi ocazii de totală analiză a vieții noastre spirituale, de consacrare și de noi viziuni cu privire la menirea noastră. Ca oameni ai credinței totdeauna am muncit cu sîrg și cu temeinicie fiecare acolo unde a fost nevoie de brațele și mintea noastră, de sufletul nostru, și ne-am închinat lui Dumnezeu în plinătatea credinței noastre. N-am considerat niciodată că menirea noastră este numai a ne ruga și a altora să muncească pentru noi. Nicidecum! Viața Mintuitorului a fost o pildă de muncă plină de abnegație. Viața Lui de rugăciune a fost pe măsura vieții Lui de muncă și invers. De aceea nimeni să nu confunde rugăciunea cu lenevia sau cu neîmplinirea datoriilor pe care le avem.

Săptămîna de Rugăciune este un timp în care fiecare credincios privește spre binecuvîntările de care s-a bucurat în cursul unui an. Sănătatea, puterea de muncă, pacea în țară și buna învoire între oameni, iată motive de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, căci ne-a făcut bine.

Subiectul prelegerilor din acest an ne vorbește despre lucrarea Duhului Sfînt prin darul profetic, în mijlocul Bisericii Sale. Ca biserică, ne bucurăm de o atenție deosebită din partea lui Dumnezeu. Sintem binecuvîntați cu o abundență de lumină, în care se evidențiază tezaurul inepuizabil al Scripturilor. Portalurile adevărului biblic, referitor la mîntuire, se deschid în toată frumusețea și importanța lor înaintea noastră, și bucuria Spiritului Profetic ne călăuzește în cunoașterea și desăvîrșirea noastră.

Suprema și desăvîrșita revelare a lui Dumnezeu a fost desigur, Isus Hristos, Dumnezeu intrupat. Dar Cuvîntul scris dă mărturie despre Cuvîntul intrupat, călăuzindu-ne în tot adevărul. Iar în această parte a Istoriei Planului de Mîntuire, Cel Atotputernic, iubirea personificată, ne-a transmis din nou un potop de lumină prin lucrarea și scrierile servei Domnului. Nu este de mirare că cel rău a căutat totdeauna să anihileze lumina și puterea iluminatoare a Spiritului Profetic. Iar atunci cînd n-a putut face acest lucru, a suflat un duh de înșelăciune, de fanatism și extremism, nespuse de periculos. Adesea, persoane înșelate și răvășite în sufletul lor au răstălmăcit mărturiile Spiritului Profetic, au seos citate din context și au căutat să dea sensuri și înțelesuri ce n-au fost niciodată în gîndul și sufletul scriitoarei. O asemenea atitudine, o astfel de interpretare și folosire a adevărului Spiritului Profetic nu face decît să arunce un blam asupra lucrării minunate a servei Domnului.

Printre numeroase opere de artă ce se află într-o veche biserică din Hamburg, se află și o sculptură în marmură, reprezentînd pe apostolul Ioan, văzătorul de pe Patmos. Cu o imaginație remarcabilă și cu o abilitate extraordinară, artistul a înfățișat pe ucenicul iubit al Domnului, într-o poziție ce-l prezintă scriind aplecat peste un pergament, avînd în mîna sa dreaptă o pană de scris. În spatele apostolului, se află o impozantă și maiestuoasă figură a unui inger, veghind cu o atenție ocrotitoare scrisul omului lui Dumnezeu.

Această operă de artă înfățișează perfect lucrarea neobosită, inspirată și inspiratoare a servei Domnului. Sfaturile și intervențiile ei au adus înviore spirituală, convingere și încredințare în adevărul ce se revela de pe paginile Scripturii, ca urmare a studiului și rugăciunii; au intervenit în scăparea bisericii de influențe și acțiuni potrivnice adevărului și planurilor lui Dumnezeu.

Parcînd prelegerile Săptămîinii de Rugăciune, ne convingem odată mai mult de grija iubitoare a Domnului și Mintuitorului nostru. Ne încredințăm de faptul că Biblia și numai Biblia rămîne singura normă în probleme de credință creștină, iar „mărturia lui Isus” sau „Duhul Proorociei” nu are menirea să înlocuiască Biblia, ci, asemenea unui proiect puternic, pune în evidență valoarea veșnică a Bibliei, ne călăuzește la izvorul vieții și ne învață să-i prețuim învățătura și să-i primim darul ce ni-l oferă Isus Hristos.

Mai mult decît oricînd, avem nevoie să ne rugăm Tatălui Ceresc ca lumina Sa să strălucească puternic pe cărarea vieții noastre, ca să nu ni se poticnească picioarele pe cărările întortocheate ale unui creștinism rău înțeles, care duc la altarul înălțării și al iubirii de sine.

Fie ca această Săptămînă de Rugăciune să reprezinte pentru fiecare dintre noi un „nou început”. Să fie începutul unui profund studiu al Cuvîntului lui Dumnezeu și o nouă apreciere a Cuvîntului Spiritului Profetic, pentru a nu mai fi asemenea unor copii duși încoace și încolo, purtați de orice vînt de rătăcire. Ci credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. O, de ar fi ocazia aceasta începutul unui profund atașament față de Urzitorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre, Hristos! Atunci nu vom mai alerga pe cărările pustii ale pseudoreformatorilor nicolaiți, ci vom osîndi mai virtos aceste demonice cărări și vom rămîne smeriți la piciorul crucii.

În zilele acestei Săptămîni de Rugăciune, dedicată rolului și importanței Spiritului Profetic, cu umilință dăm slavă lui Dumnezeu pentru Cuvîntul Scripturii, care ne conduce pe calea adevărului, și ne exprimăm grațitudinea pentru manifestarea darului profetic în biserică rămășiței, acest fascicol de lumină, care conduce pe cel credincios la lumina cea mare, Biblia, la cunoașterea și trăirea ei; la materializarea principiilor ei în viața fiecăruia dintre noi.

Este timpul de a căuta pe Domnul cu întreaga noastră ființă. Sînt în joc existența și mîntuirea noastră. Acum este timpul de a ne întoarce de la tot ceea ce caracterizează firea noastră și să spunem asemenea patriarhului Iacob: „Nu vom pleca dinaintea Ta, pînă nu ne vei binecuvînta”. După ce vom face această experiență a „Iabocului” și vom birui, atunci vom putea, fără nici un fel de îngrijorare, să stăm față în față cu „Esau”.

„Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; credeți-vă în proorocii Lui, și veți izbui”. 2 Cron. 20, 20.

Cînd singele nevinovat al pașnicului și harnicului Abela curs în pămîntul din care părintele său, Adam, a fost luat, s-a deschis atunci un drum lung și greu, un drum presărat cu potop de lacrimi și vieți sacrificate pe altarul acestui monstruos Moloh. Acest fratricid avea să fie multiplicat la scară mondială, iar ura și legea celui mai tare, legea junglei, aveau să fie măsurate numai cu pustiirile cele mai crîncene, care — nu arareori — au înstrăinat sufletul omului de ceea ce are el mai sensibil, mai uman în el, și anume dragostea de pace și bună învoire între oameni, dragostea de frumos și de viață, avîntul impetuos spre stele și nepotolita lui sete de cunoaștere.

Din nefericire, însă, n-am încetat nici astăzi să vorbim despre permanența violenței și a distrugerii, să vorbim despre războaie și să auzim vești de războaie. Vorbim și astăzi și ne îngrozim de eventualitatea, care poate deveni oricînd o realitate sumbră, a unei nimiciri în masă, grație inteligenței omenești pusă în slujba morții. Astăzi, an-

tica sabie a lui Damocles — metamorfozată în nenumărate și sofisticate arme nucleare, capabile să pulverizeze de cîteva ori întreaga Terră într-un holocaust demențial — apasă greu asupra destinului omenirii.

În fața acestei primejdii catastrofale de reale, puterea rațiunii trebuie să triumfe. Pacea, acest imperativ al existenței și progresului uman, este o necesitate stringentă a omenirii. Această realitate axiomatică trebuie să activeze conștiința umană, să o trezească la înțelegerea responsabilității ei, spre binele speței umane. Și ea... se mișcă din ce în ce mai puternic, mai angajant în hotarele lumii.

Ca popor, ne confundăm, identificîndu-ne, cu necesitatea trăirii pașnice din munca noastră. Istoria zbruciumată a patriei noastre ne-a învățat lecția păcii și a muncii creatoare. Dintotdeauna, noi am nutrit față de toți „bună pace” și am oferit sarea și pîinea prieteniei celor care au venit ca prieteni la noi. Am durat prin secole o țară și un neam, care n-au vrut să vrea împilarea nimănui și, pentru acest motiv, pentru acest principiu, care ne caracterizează, n-am tras niciodată sabia decît pentru a apăra ființa și demnitatea națională și libertatea ei, care ne-au fost la fel de scumpe ca viața. Poporul nostru și-a forjat, în spațiul carpato-dunărean și la vatra urgiilor și încercărilor neasemuit de mari, o Românie care s-a încăpățînat — nu putea face altfel — să țină piept tuturor valurilor și tăvălugurilor de foc și sabie, care voiau să ne șteargă din leagănul și vatra moșilor și strămoșilor noștri; dar nu ne-am pierdut niciodată ființa națională, edificată strălucit în fruntariile ei naturale.

De aceea, ceea ce se întîmplă astăzi în lume, evenimente cu implicații mondiale, nu trebuie să lase pe nimeni nepăsător. În con-

textul îngrijorării generale față de viitorul omenirii, inițiativa României, a președintelui ei, de a adresa un Apel — în numele poporului român — conștiinței mondiale în vederea unei acțiuni comune pentru salvagardarea păcii și a vieții pe pămînt, sintetizează voința dintotdeauna a poporului nostru, la care a aderat întreaga suflare românească.

Ca oameni ai credinței și slujitori ai binelui și păcii, am scris fără rețineri cauzei nobile a păcii în lume. Tabloul înfățișat de către vizionarul de pe Patmos în cartea descoperirilor sale, care ne prezintă patru îngeri care au primit porunca de a ține cu strășnicie cele patru vînturi „ca să nu sufle vînt pe pămînt, nici pe mare” (Apoc. 7,1), este un simbol al voinței și iubirii divine: „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11). Conștiința de momentul istoric pe care-l trăim și datorită să ne implicăm în tot ceea ce este spre binele ființei umane, pastorii și angajații Cultului nostru au semnat — în cadrul unor întîlniri solemne — „Apelul poporului român, adresat sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite, consacrate dezarmării”. Ne-am pus semnătura, împreună cu întregul popor român și alături de toate popoarele lumii, pe acest apel, care cere să se acționeze cit mai grabnic, acum, cînd nu este prea tîrziu, pentru a se asigura dreptul fundamental al oamenilor — dreptul la pace, la viață, la libertate.

În ziua de 14 iunie a.c., Comitetul plin al Uniunii de Conferințe s-a întrunit în ședință solemnă, pentru a mijloci înaintea lui Dumnezeu pentru pacea lumii. Cu această ocazie, membrii organului de conducere al Cultului Creștin A.Z.S. au semnat Apelul adresat națiunilor lumii pentru pace, afirmînd adeziunea Cultului nostru la orice inițiativă în favoarea păcii, a binelui și fericirii omenirii. Tot cu această ocazie, s-a trimis președintelui Republicii Socialiste România, Excelența Sa, Domnul Nicolae Ceaușescu, o telegramă, care se publică în paginile de față ale revistei noastre.

D. POPA

DIN CUPRINS

— Pagina Președintelui C.II	
— Pacea, imperativ și necesitate	1
— 23 August	2
— Dumnezeu vorbește prin profeții Săi . . .	3
— Darul profetic un foc... mistuitor	5
— Integritatea darului profetic	7
— Apărare împotriva greșelii și apostaziei . . .	9
— Biserica rămășiței identificată de Spiritul Profetiei	11
— Relația dintre Spiritul Profetic și Biblie . . .	13
— O solie de mîngiere și speranță	14
— Incepeți-vă în profeții Lui	17
— Spiritul Profetiei și unitatea Bisericii . . .	19
— Din viața Bisericii C.III	

S. ărbătorim în aceste zile treizeci și opt de ani, aproape patru decenii, de la memorabila zi de 23 August 1944, de la momentul începerii unei noi ere pentru poporul român. Țara întreagă s-a mișcat atunci pentru a pune stavilă unor puhoai care amenințau să se prăvălească peste ființa noastră națională și pentru a da cale liberă poporului român să meargă pe căile destinului său dintotdeauna. N-a fost ușor și n-a cerut jertfe puține această epopee națională.

Cei care am trăit acele zile nu putem uita situația dezastruoasă în care se găsea țara. Un război nefiresc măcina economia și tineretul țării. Mașina de război hitleristă sugea tot ceea ce se putea suge din trupul țării. Întreaga țară era un lagăr, și teroarea se lăfăia pretutindeni. Temnițe și lagăre de concentrare încătușau între zidurile lor idealurile de pace și libertate ale poporului român. Libertatea, acest dar și acest drept inalienabil al omului, era așezată în spatele gratiilor și între baionete. Aspirațiile și credința sufletului erau stigmatizate și puse la zidul infamiei, dacă nu conglăusiau cu interesele fasciste.

Dar libertatea nu se negociază și credința nu se neguțează. Aspirațiile și dreptul de a ne decide singuri destinul au făcut să irumpă acea putere nestăvilă a națiunii române, care a dat istoriei ziua de 23 August 1944, moment de referință în istoria României moderne.

23 August 1944 a însemnat, în primul rînd, încetarea unui război, în care am fost duși cu arma de la spate, și apoi alăturarea României eforturilor militare și economice ale națiunilor împotriva barbariei fasciste, împotriva temnițelor și a lagărelor, împotriva suprimării vieții și libertății. În această zi, au sunat prelung clopotele eliberării și sunetul lor a pătruns pînă în cele mai afunde celule. Un nou „Deșteaptă-te, române!” a răsunat atunci, și tot ceea ce a fost românesc s-a alăturat acestui marș firesc și eroic.

Trebuia înfrîntă o mașină de război dementă, care a presărat Europa cu camere de gazare, temnițe și ruguri pentru mucenicii secolului douăzeci. Trebuiau înlăturate ruinele, și, asemenea păsării Phoenix, totul trebuia să renască din propria cenușă. Economia trebuia refăcută, și ceea ce era esențial, idealurile de libertate și demnitate umană trebuia așezate în rosturile și drepturile lor legitime. N-a fost nici acest lucru ușor și nici jertfele acestea n-au fost puține. Dar temnițele au sărit în țandări, lanțurile s-au prefăcut în aripi și țara

Excelenței Sale

Domnului NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

Răspunzînd vibrantului îndemn al Excelenței Voastre, în spiritul înaltei responsabilități și îndatoriri față de viitorul Patriei și destinele întregii omeniri, comitetul de conducere al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, întrunit în sesiune specială, a semnat APELUL POPORULUI ROMÂN, adresat Adunării Organizației Națiunilor Unite consacrată dezarmării și interzicerii armelor nucleare, expresie a hotărîrii întregii noastre națiuni, pentru înfăptuirea dezideratului fundamental al epocii contemporane — pace, viață, libertate. Ne exprimăm totala adeviere față de consecvența inițiativelor dv. pentru pace, dezarmare, pentru soluționarea pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase interstatale. Reafirmăm cu această ocazie loialitatea noastră, a credincioșilor Cultului nostru, față de conducerea statului nostru socialist, aducîndu-ne tot aportul la înflorirea scumpei noastre Patrii, Republica Socialistă România.

Președinte,
DUMITRU POPA

Secretar,
NICOLAE POPESCU

întreagă demonstra că pe pămîntul binecuvîntat al României au fost eroi și eroi sint încă.

Au urmat anii bătăliei cu ruina, cu seceta, cu elementele lipsite de limpezimea timpurilor noi. Orizontul credinței și al libertății de conștiință s-a limpezit, și cei care n-au vrut să se inchine baallor și astarteelor moderne, au ridicat un altar Domnului Dumnezeu și s-au închinat liber, apăsînd tot mai greu brăzdarul plugului în pămîntul răvășit de obuze, pentru a contribui la împlinirea rugii zilnice: „Piinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”.

Și ani după ani, și decenii după decenii, s-a muncit din greu, cu multă sudoare și cu tot atît de

multă dragoste de glie, de neam și de libertate, pentru ridicarea unei Românie noi. În mod progresiv dar ferm, înfățișarea țării s-a schimbat radical. Au dispărut de pe întinsul gliei micile și marile hotare care împărțeau în tot atîtea feude trupul țării și i s-a dat slobozenia întinsului nemărginit al cărui stăpîn este poporul. Pe lungile lui brazde și holde, tractoarele, combinele și tot soiul de alte unelte mecanizate trudesec la belșugul și piinea țării și ale altora. Din puzderia de pretențenți la a stăpîni avutul țării, acesta a fost dat națiunii, întregii colectivități, pentru că al ei este și toți trebuie să facem totul pentru

(continuare în pag. a 16-a)

Noul spital din Baia Mare

AUGUST 23 : 1944 - 1982

DUMNEZEU VORBEȘTE PRIN PROFETII SĂI

„Isus este cuvîntul final și plin de autoritate al Lui Dumnezeu, El este ultima sa declarație“

Dumnezeu, care este dragoste, este foarte dornic să comunice, să transmită gândurile Sale celor iubiți ai Săi. De fapt, dragostea totdeauna caută căi și mijloace de exprimare. Prin natura Sa, Dumnezeu mintuirii noastre este deschis, comunicativ, expresiv. Din veșnicie comunicarea între persoanele Dumnezeirii a fost desăvîrșită. Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt au fost legați laolaltă. Pe măsură ce Dumnezeu Și-a mărit familia și a extins creațiunea, această comunicativitate a fost continuată cu familia și cu ființele omenești. Chiar și după ce păcatul a poluat atmosfera și a făcut ca blestemul lui să lovească pămîntul, această deschidere neogostă a unui Dumnezeu iubitor a continuat să fie activă, comunicînd cu răzvrătiții Sa creațiune. Dragostea totdeauna găsește o cale spre inima celor iubiți, o cale prin care să poată pătrunde la ei.

Dar, un lucru și mai minunat. Dumnezeu își adaptează vorbirea la condițiile noastre. Din cauza păcatului, auzul nostru este în mare măsură deteriorat, și de aceea, solia lui Dumnezeu este denaturată și neclară. Nu putem să-I înțelegem vorbirea. Interpretăm greșit cuvintele Lui. Dar iubirea cea fără margini a lui Dumnezeu refuză să abandoneze. Oricine altcineva ar fi renunțat dezgustat. Dar aceasta este calea iubirii, și Dumnezeu... este iubire.

Scriitorii Sfintelor Scripturi au înțeles lucrul acesta mai bine decît noi. Ei au fost convinși de faptul că cele transmise de Dumnezeu, comunicările Lui, sînt dovezile iubirii Sale. Dumnezeu n-a ales să ni Se descopere în lucrările de artă, pictură, sculptură etc., ci prin Cuvîntul Său. Iar Cuvîntul Său este transmis prin profeții Săi, „în multe riaduri și în multe chipuri“ (Evr. 1,1).

„Astfel I-a plăcut lui Dumnezeu să comunice adevărul Său lumii prin unelte omenești și El Insuși, prin Duhul Său, a pregătit oameni pentru această îndatorire și, în același timp, le-a dat însărcinarea de a o îndeplini. El le-a călăuzit duhul în alegerea a ceea ce ei trebuia să spună și să scrie. Incredințate vaselor de lut, aceste co-

mori au rămas totuși dumnezeiești; ele au fost transmise de unelalta nedesăvîrșită a limbii omenești, mărturie ce nu și-a pierdut din valoarea ei ca solie din partea lui Dumnezeu. De asemenea, copilul lui Dumnezeu care ascultă, care crede găsește în ea ocazia de a admira măreția unei puteri divine, plină de har și de adevăr“ (T.V. 8-9).

Istoria mintuirii poate fi deci concretizată ca fiind suma eforturilor lui Dumnezeu de a-Și transmite soliile prin om — trecînd peste bariere și obstacole, modul în care El folosește instrumentele Sale omenești și face din bărbați și femei portvocea Lui, profeții Săi. Căci un profet este cel care vorbește poporului în locul lui Dumnezeu. El poartă solia Domnului. El este o parte din sistemul de comunicare al cerului. „Eu am vorbit prorocilor“. Osea 12,10. De aceea sîntem avertizați: „Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți rău prorocilor Mei“. Ps. 105,15. Incepem să înțelegem acum cit de importantă este slujba de profet în serviciul mintuirii. „În sensul cel mai înalt, profetul era cel care vorbea printr-o inspirație directă, comunicînd poporului soliile pe care le primea din partea lui Dumnezeu“. (Ed. /46). „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, minăți de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1,21.

În mod esențial, raportul Vechiului Testament este istoria activității lui Dumnezeu înfăptuită prin slujba profeților. Cuvîntul adus de profeți este componentul de bază, elementul cheie, ce trasează cursul istoriei; este mai puternic decît armele, decît domniile și stăpînirile lumii. Iată cum descrie Dumnezeu lucrarea profetică a lui Ieremia: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății... ca să dărimi și să nimicești, să zidești, și să sădești“. Ier. 1,9-10. Și, ca în cazul experienței lui Ilie, nici natura nu este exceptată: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sînt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaje, decît după cuvîntul meu“. 1 Regi 17,1. Profetul autentic din vremurile Vechiului Testament este o figură de temut, nu pentru rangul sau poziția sa, ci pentru că transmite Cuvîntul lui Dumnezeu.

Încă de la început, lui Dumnezeu I-a plăcut să aleagă aceste instrumente omenești, numite profeți, pentru a-Și face cunoscută voința. Noi nu cunoaștem toate motivele pentru care El a ales pentru această lucrare ființe omenești, supuse slăbiciunilor, și nu îngeri. El ar fi putut să folosească alte metode,

poate mult mai spectaculoase, mult mai impresionante, cum ar fi scrierea pe firmamentul cerului, sau voci vorbind din ceruri etc. Rațiunea omenească și speculația nu vor adăuga nimic cunoștinței noastre. Este suficient să spunem că Dumnezeu alege bărbați și femei ca să transmită Cuvîntul Său poporului legămîntului Său și națiunilor pămîntului. De la Geneză și pînă la Maleahi, ei au dat această mărturie.

Unele din cuvintele lor au fost redată și păstrate pentru mustrearea noastră. Unii dintre acești profeți sînt numai menționați în relatări fugare, iar despre alții, ale căror nume n-au fost transmise, s-au făcut referiri ca fiind: „profetul“, „servul“, „omul lui Dumnezeu“. Multe din profețiile lor — unele scrise, altele transmise oral — nu sînt relatate în Sfintele Scripturi, probabil pentru că ele se limitează la anumite timpuri și locuri. Cu toate acestea, cuvintele lor inspirate au fost tot așa de sigur cuvintele lui Dumnezeu, ca și soliile transmise prin Isaia și Ieremia.

Ce mare diversitate de persoane a fost folosită: poeți, scribi, țărani, muzicieni, crescători de animale, prim-miniștri etc.! Un singur lucru însă a fost totdeauna același: Cuvîntul lui Dumnezeu, care le-a poruncit cu putere înrobitoare. Ei n-au putut să tacă, trebuia să vorbească. De pe poziția noastră, sîntem meniți să tragem concluzii, așa cum am văzut în perioada Vechiului Testament, că:

„Domnul, Dumnezeul părinților lor, a dat din vreme trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul și locașul Său“. 2 Cron. 36,15.

Hristos a fost învățătorul poporului Său în vechime, tot așa de real, de adevărat, cum a fost și cînd a venit în lume, îmbrăcat în haina naturii noastre omenești. Ascunzînd slava Sa în forma unui chip omenesc, El S-a înfățișat adesea poporului Său, vorbind cu ei față către față, așa cum un om vorbește cu prietenul său. El, Conducătorul lor invizibil, era prezent în stilpud de foc și de nor și vorbea poporului Său prin Moise. Vocea lui Dumnezeu a fost auzită de profeții pe care El i-a numit pentru o lucrare specială, ca să fie purtători ai mesajului Său. I-a trimis ca să repete aceleași cuvinte mereu și mereu. El a avut o solie pregătită pentru ei, solie, ce nu era modelată după căile și voința oamenilor, pe care a pus-o în gurile lor și pe care aceștia au vestit-o. I-a asigurat

că Duhul Sfint le va da atît posibilitate de a vorbi, cit și ceea ce vor trebui să vorbească. El, care cunoștea inima, le dădea și cuvințele cu care să poată ajunge la inima omului. (S.E./405).

Pentru că i-a iubit, I-a fost milă de ei și S-a îngrijit foarte mult de ei, de aceea a refuzat să Se retragă și să-i părăsească. Nu i-a lăsat fără un cuvînt din partea Sa, fără un cuvînt despre caracterul, natura și scopurile Sale pentru ei. Mulți au căutat să scape de aceste solii pătrunzătoare și cercetătoare ale cerului. Ei au căutat să aducă la tăcere pe soli. Dar n-a fost cu puțință. Iubirea nu se dă niciodată bătută. Prin vocea profeților, s-a făcut cunoscută voința lui Dumnezeu, a fost auzit strigătul Său sfîșietor și s-a descoperit inima Sa mare.

„Cînd era tinăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt. Dar, cu cit proorocii îl cheamau, cu atît ei se depărtau: au adus jefre Baalilor și tîmiiie chipurilor idolești. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă. I-am tras în legături omenești, cu funii de dragoste... Cum să te dau Efraime? Cum să te predau, Israele... Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă” (Osea 11,1-8). O adevărată slujire profetică este todeauna mintuitoare, vindecătoare, exprimînd iubirea divină.

Dar, „la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul”. (Evr. 1,2). A venit o zi, însă, cînd profeții Vechiului Testament n-au mai vorbit. O lăcere stranie și amenințătoare s-a așezat de-a lungul veacurilor. Un întuneric des, o apăsare grea s-au abătut asupra oamenilor și națiunilor. Cei credincioși s-au încrezut în procedeele lui Dumnezeu cu strămoșii lor. Atunci, cuvîntul lui Isaia a fost deosebit de prețios: „Poporul care umblă în întuneric vede o mare lumină, peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină”. Is. 9,2.

Descoperiri insuficiente

Dar suma tuturor comunicărilor prin toți profeții din toate veacurile n-a fost suficientă pentru a reda și transmite pe deplin caracterul lui Dumnezeu, cum și iubirea Lui cea mare pentru omenire. A trebuit ca Cineva, care era într-o perfectă legătură cu Tatăl, să aducă la desăvîrșire descoperirea lui Dumnezeu.

„Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său”. Gal. 4,4. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. Ioan 1,18.

Isus Hristos este Cuvîntul plin de autoritate al viului Dumnezeu, ultima Sa declarație. Cel mai mare

dintre toți profeții, El este revelația supremă și de neîntrecut a caracterului lui Dumnezeu. Ucenicii erau uimiți și entuziasmați, cînd au citit în profeții și au văzut în Domnul lor pe marele antetip al tuturor veacurilor, împlinirea a tot ceea ce au spus profeții.

„In adevăr, Moise a zis părinților noștri: 'Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine, pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune'. (Fapte 3,22). Ucenicii erau pe deplin convinși că Isus din Nazaret a fost un profet „puternic în fapte și în cuvinte”. (Luca 24,19).

„Tot ceea ce este nevoie ca omul să știe sau tot ceea ce el poate cunoaște despre Dumnezeu a fost descoperit în viața și caracterul Fiului Său” (8. T./286).

El a venit din lumea de lumină, rostind cuvinte noi și dătătoare de viață. El a rostit cuvintele adevărului, punînd în evidență realitatea. Vocabularul Lui era nou, cu o însemnătate nouă și vitală, iluminat, dinamic și plin de putere. Cuvintele Lui înălțau Legea, dîndu-i prospețime și claritate. Profeții de la început au vorbit despre El și chiar vrăjmașii Săi au fost nevoiți să recunoască faptul că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. Ioan 7,46.

Acum, cînd Dumnezeu a rostit ultimul Său Cuvînt prin Fiul Său, întreaga slujire profetică a devenit descoperirea lui Isus Hristos sau mărturia lui Isus. „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întîmple în curînd. Și le-a făcut-o cunoscută, trimițînd prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvîntul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut”. Apoc. 1,1-2. „Mărturia lui Isus este duhul proorociei”. Apoc. 19,10.

Biserica Noului Testament avea din abundență, în mijlocul ei, darurile Duhului Sfint. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire”. Efes. 4,11-12.

Profeții din prima biserică creștină

„Agab... s-a sculat și a vestit, prin Duhul că va fi o foamete mare în toată lumea” (Fapte 11,28); a proorocit, de asemenea, arestarea și întemnițarea lui Pavel. „În Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători, Barnaba, Simon... Luciu... Manaen' (cap. 13,1). Mai erau apoi cele patru fete fecioare ale lui Filip, care prooroceau (cap. 21,9). De asemenea, „Iuda și Sila, care și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte”. Fapte 15,32.

Astfel, Pavel putea spune cu toată încrederea: „Căci în El ați fost îmbogății în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru — așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar”. 1 Cor. 1,5-7. Sistemul de comunicare, de transmitere al lui Dumnezeu, Spiritul Profetic, a fost activ în prima biserică creștină, iar această biserică rămîne etalonul pentru toate timpurile.

Există paralele izbitoare între biserică din primul secol și biserică din ultimele zile ale Planului de Mintuire. În ambele cazuri, credincioșii au vestit și vestesc cu zel, așteptînd fericita nădejde. Adevărul este în mod remarcabil restaurat, clădindu-se pe temelii ce au fost puse de multe generații. La amîndouă Duhul le-a fost și le este făgăduit în măsură totală. Noi așteptăm o nouă manifestare a Spiritului Profetic:

„In zilele de pe urmă,
zice Domnul,
Voi turna din Duhul Meu
peste orice făptură;
feciorii voștri și fetele voastre
vor prooroci,
tineri voștri vor avea vedenii,
și bătrînii voștri vor visa
visuri!
Da, chiar și peste robii Mei
și peste roabele Mele
voi turna, în zilele acelea,
din Duhul Meu,
și vor prooroci.” Fapte 2,17
18..

Experiența din Ziua Cincizecimii n-a însemnat epuizarea profeției lui Israel. Cea mai mare mărturie ce se va da pentru Hristos va avea loc înainte de revenirea Sa. Cei care se vor uni în inimă și în gînd pentru această finală vesteire a lui Hristos sînt înfățișați ca avînd darul profeției. Ei nu vor duce „lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Cor. 1,7. Mai înainte de a se restaura comunicarea față către față cu cerul și cu Dumnezeu, trebuie să se restatornicească adevărul cu privire la Isus și Dumnezeu. Sintem privilegiați prin faptul că avem o parte în această restaurare și reformațiune, care să ne ajute a ni se da revelația Sa, Spiritul Profetic, care este Mărturia lui Isus.

Lucrarea servei Domnului, E. G. White, împlinește toate cerințele Bibliei. Ea înalță pe Mintuitorul, ca Cel care ne iartă păcatele, și-L prezintă în puterea și frumusețea caracterului Său, iar Cuvîntul Său este prezentat ca fiind singura regulă a credinței și învățaturii. Moartea Sa ispășitoare și lucrarea Sa de mijlocire, ca Marele nostru Preot, le înfățișează ca fiind suficiente, prezentîndu-se și lucrarea Sa culminantă, și anume judecata finală. Scrierile sale sînt o ultimă mărturie a lui Isus Hristos.

„În timpurile de demult, Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura profeților și apostolilor. În aceste zile, El le vorbește prin „Mărturiile” Spiritului Său. Niciodată n-a existat vreun timp cînd Dumnezeu să fi sfătuit și învățat mai mult și mai stăruitor pe poporul Său, ca astăzi, cu privire la voința Sa, cum și cu privire la calea pe care El dorește ca ei s-o urmeze”. (4.T/197, 198).

Cuvintele apostolului Pavel se aplică — de asemenea — într-un

mod special, la noi: „Căci în El ați fost îmbogății în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru”. 1 Cor. 1, 5-6.

În final, iubirea va triumfa — iubirea care va înfringe orice obstacol și orice barieră, iubire din al cărei limbaj îl vom putea cunoaște și înțelege pe El, iubire care ne călăuzește și ne povățuiește în așa fel, încît să-L putem găsi; iubirea

care ne face asemenea Lui, așa, încît să-L vedem așa cum este, fără nici un vâl întunecos între El și noi.

Dar, pînă atunci, „avem cuvîntul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziua și va răsări Luceafărul de dimineață în inimile voastre”. 2 Petru 1, 19.

Comitetul Uniunii

DARUL PROFETIC — „UN FOC... MISTUITOR“

Profeții Bibliei au fost bărbați și femei chemați de Dumnezeu să transmită omenirii voința Sa. Ei au fost trimiși, imputerniciți extraordinari, reprezentanți ai Dumnezeului cerurilor, care au lucrat în numele Său, atît față de persoane cît și față de națiuni. Chemați de Dumnezeu, plini de putere divină, încredințându-li-se Cuvîntul cerului, „ei au vorbit de la Dumnezeu, mi-nați de Duhul Sfînt” 2 Petru 1, 21. Asemenea lui Ieremia, ei au putut să spună: Cuvîntul Său este „în inima mea ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot”. Ier. 20, 9.

În primul rînd, profeții stau în locul lui Iahweh — căci ei vorbesc pentru El. În cazul lui Aaron, el a fost numit „prooroc” pentru Moise, adică portvocea lui. (Ex. 7, 1-2). Acesta este un exemplu clar cu privire la această slujbă. Profeții erau, de asemenea, și transmitători; ei nu numai că stăteau în locul lui Dumnezeu, ci prezentau voința Sa, așa încît nimeni să nu rămînă neavertizat și neinstruit. În adevăr, curajul și sinceritatea bărbaților și femeilor ridicați de Dumnezeu sînt unele dintre principalele lor caracteristici. În ultimă analiză, trebuie să reținem faptul că profeții Bibliei au transmis soliile divine cu privire la evenimentele viitoare, așa cum au adresat și muștrări și sfaturi pentru prezent. Acest element al profetizării constituie baza precizării pe care o găsim în Amos 3, 7; „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”.

Mereu și mereu, profeții își prefațau soliile cu afirmații ca acestea: „Domnul mi-a zis:...” (Is. 8,1); „Cuvîntul Domnului i-a vorbit” (1,2); „Cuvîntul Domnului a vorbit” (Efes. 1,3). Prin astfel de cuvinte

ei au dat glas certitudinii lor, că sfaturile pe care le aduceau nu erau de origine omenească, ci de origine divină. Unii profeți, asemenea păstorului Amos, erau de origine umilă, dar toți erau siguri de un lucru, și anume: Dumnezeu le-a dat un mesaj, i-a făcut „vegheți” pe zidurile Sionului. (Ezech. 3, 17 compară cu Amos 3,8).

Cum a ajuns Cuvîntul Domnului la profeți? De cele mai multe ori nu ni se spune cum. Uneori, pro-

„Inspirația nu acționează asupra cuvintelor sau expresiilor profetului, ci asupra profetului însuși, inspirîndu-i gîndurile“

feții aveau vise (Dan. 7,1) sau viziuni. (Apoc. 1, 10; 4, 1). Dumnezeu în persoană a folosit aceste două căi, prin care avea să-și descopere profeților voința, celor care trebuiau să vorbească pentru El. „Cînd va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie, sau îi voi vorbi într-un vis”. Num. 12, 6.

Dar, adesea, soliile divine n-au fost transmise prin vise sau viziuni. De exemplu, Pavel, în epistolele lui, deține un rol profetic, muștrînd păcatul, îndemnînd, avertizînd, mîngîind, încurajînd, profetizînd. El era conștient de faptul că ceea ce a scris era îmbibat cu Duhul Sfînt. (1 Cor. 7, 40; 14, 37). Dar n-a făcut nici o referire la faptul că și-a primit cumva ideile prin visuri și viziuni. Mai degrabă, Duhul Sfînt

a impresionat mîntea sa, descoperindu-i adevărul și sfaturile. Astfel, gîndirea, mîntea divină a fuzionat cu mîntea omului.

În adevăr, profeția biblică ne arată în mod clar o împletire a lucrării divine, cu procesul gîndirii și izvoarele de informații accesibile tuturor ființelor umane. Pavel, de exemplu, a luat cunoștință de problemele comunității din Corint, cu ocazia vizitei pe care i-au făcut-o unii frați („ai Cloiei”), cum și dintr-o scrisoare pe care corintenții i-au transmis-o (cap. 1, 11; 7, 1). Dumnezeu nu i-a descoperit aceste lucruri prin mijloace supranaturale, ci i-a activat mîntea ca să scoată în evidență problemele și să dea sfatul potrivit, ca să li se poată face față.

În acest fel, profeția biblică este totdeauna o împletire a soliei divine cu instrumentul uman. Dumnezeu n-a dictat profetului cuvintele Sale; ci mai degrabă, prin Spiritul Său, El a inspirat solia Sa în mîntea profeților, lăsîndu-i pe aceștia să se lupte cu ei în procesul transmiterii soliei. Profeții au folosit propriile lor cuvinte; ei au redat materialul și ilustrațiile în conformitate cu fondul informațional de care dispuneau, cum și după nevoile ascultătorilor lor, pe care profeții îi cunoșteau și înțelegeau foarte bine.

Pentru acest motiv, unele expresii ale profeților ni se par uneori aspre și chiar grosolane; ele ne vin din diferite ere și diferite culturi. Nu trebuie să uităm că Dumnezeu n-a formulat asemenea expresii. El nu poate fi judecat pentru limbajul acesta. Solia Sa este transmisă prin canale omenești — canale a căror gîndire nu este pasivă în procesul transmiterii. Deși soliile ne vin prin cuvintele profetului, ele

sint totuși de la Dumnezeu. El a inspirat pe profeți și a supravegheat procesul primirii și transmiterii, astfel încât voia Sa să fie transmisă cu credincioșie.

„Biblia nu ne este dată într-un limbaj magnific sau suprauman. Pentru a putea înțeli pe oameni acolo unde se găseau ei, Isus a luat asupra Sa natura corpului omenesc. Biblia trebuia dată în limbajul oamenilor. Tot ceea ce este omenesc este nedesăvârșit. Diferite nuanțe și valori ale gândirii sint exprimate prin același cuvint; nu există un cuvint pentru fiecare idee distinctă. Biblia a fost dată cu scopuri practice... Biblia a fost scrisă de oameni inspirați, dar limbajul nu înfățișează modul de gândire și exprimare al lui Dumnezeu, ci este acela al omului. Dumnezeu nu este reprezentat în ea ca scriitor. Oamenii spun adesea că astfel de expresii nu reprezintă pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu S-a așezat în cuvintele, în logica, în retorica, în judecata din Biblie.

Scriitorii Bibliei au scris pentru Dumnezeu, dar n-au fost pana ca care a scris Dumnezeu, în persoană. Să privim la diferiții scriitori ai Bibliei.

„Nu cuvintele Bibliei sint inspirate, ci oamenii care au scris au fost inspirați. Actul inspirației nu s-a manifestat asupra cuvintelor sau expresiilor scriitorului, ci asupra persoanei, a cărei gândire a fost inspirată de către Duhul Sfant. Cuvintele, însă, au primit expresia și influența minții persoanei în cauză. Mintea divină este difuză. Mintea și voința divină se combină cu mintea și voința omului; în acest fel declarațiile, expresiile omului sint cuvintele lui Dumnezeu.” (1/S.M./21).

Multe din solțiile profeților Bibliei au fost mai întâi date oral. Mai târziu, aceste solții au fost așezate în scris (Ier. 30, 1, 2), iar uneori cu ajutorul unui scrib (de exemplu Baruc, care a scris pentru Ieremia — cap. 36, 4). Alteori, solțiile date profeților au fost imediat așternute în scris (cap. 29, 1). Citeodată profeții au folosit acțiuni și ajutoare vizuale pentru a comunica în mod grafic scopurile sau planurile divine (Ezech. 4, 1, 3, 4, 9; 5, 1-4). Dar oricum au fost date, oral sau în scris, vestite sau redete grafic, izvorul și autoritatea au fost aceleași — Dumnezeu în persoană.

Bunătatea lui Dumnezeu a fost aceea care se afla în spatele profeției biblice. Dumnezeu a dorit să-și ajute poporul, să-l cheme înapoi la El, să-l arate calea Sa. Pentru că El este milostiv, a trimis pe Amos la Betel, Pe Iona la Ninive și pe Isaia la Ierusalim. De asemenea, El a făcut pe Petru, Pavel, Iacob și Ioan să scrie bisericilor, și a dat bătrînului Ioan viziuni cu privire

la încercările și triumful bisericii, spre a încuraja pe poporul lui Dumnezeu din Noul Testament. Ca orice dar spiritual, profeția este dată cu scopul de a zidi trupul lui Hristos — „pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Efes. 4, 12.

Totuși, în contrast cu unele daruri spirituale menționate în Noul Testament, în mod special, profețiile lucrează la edificarea bisericii: „Cine proorocește dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mîngîiere. Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși, dar cine proorocește, zidește sufletește Biserica” 1 Cor. 14, 3-4.

Solțiile profeților din timpurile biblice au fost adesea adresate conducătorilor poporului lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, regilor și împăraților (1 Regi 18, 1; Is. 7, 3), preoților (Ier. 20, 1-6) sau căpeteniilor (Mica 3, 1, 11), care au primit avertizări și directive din partea solilor numiți de Dumnezeu. În Noul Testament, de asemenea, conducătorii bisericii au fost sfătuiți prin mijlocirea cuvintului profetic, cu privire la hotărîrea despre punerea deoparte a lui Pavel și Barnaba pentru lucrarea misionară (Fapte 13, 1-2) și referitor la arestarea și înlemnîțarea lui Pavel la Ierusalim (cap. 21, 10-11).

În timp ce mesajele profeților Bibliei se ocupau de poporul lui Dumnezeu și adesea erau pentru conducătorii lor, ele aduceau — în același timp — în mod individual — încurajare și sfat urmașilor lui Iabveh. Astfel, Dumnezeu a trimis vorbă, prin Ieremia, scriitorului său, Baruc (Ier. 45, 1-5); Elisei a dat speranțe soților ce nu aveau copii (2 Regi 4, 8-17); sfatul lui Ilie a păstrat viața văduvei și a fiului ei în tot timpul foametei (1 Regi 17, 8-16); Pavel a scris lui Filimon în favoarea lui Onisim, sclavul său fugit (Filim. 8-21); iar Filip a fost condus de Duhul să aducă minuire eunucului etiopean (Fapte 8, 26, 39). Și nu trebuie să uităm lucrarea Celui mai mare dintre profeți, Cel care a fost divinal Cuvint care S-a făcut trup — Isus. Lucrarea Sa de slujire a fost — prin excelență — în favoarea individului.

Profeții Bibliei au fost, deci, un sir de bărbați și femei fără egal în istoria religiilor omenirii. Chemați și inspirați de Dumnezeu, ei făceau cunoscută voia Lui prin viu grai și prin scris. În ciuda slăbiciunii temperamentului omenesc și a nedesăvîrșirii firii omenești, ei au devenit plini de curaj pentru El și au transmis solțiile Sale, deopotrivă, poporului său și persoanelor, în mod individual.

Dar grija lui Dumnezeu pentru poporul Său n-a încetat odată cu

desăvîrșirea canonului Sfințelor Scripturi. Așa după cum în vechime, în mila Sa, El a trimis solii de sfătuire, avertizare și muștrare, tot astfel darul profetic își continuă lucrarea. În Biserica A.Z.S., acest dar a fost manifestat în viața și lucrarea Elenei G. White.

Scrierile servei Domnului nu constituie un adaos la canonul Sfințelor Scripturi, lucrarea și solțiile sale în natura și scopul lor sint asemănătoare profețiilor Sfințelor Scripturi. Ea a preferat să fie numită „serva Domnului”, datorită unei greșite concepții în legătură cu expresia „profet”, care exista în timpul său (3/S.M./74), dar în mod cert, ea avea la baza lucrării aceeași chemare divină, același izvor al solțiilor ei și aceeași autoritate pe care o aveau bărbații și femeile pe care Dumnezeu i-a chemat cu mult timp înainte. Ea a fost, ca și profeții din vechime, reprezentanta lui Dumnezeu; ea a vestit prin viu grai și prin scris sfaturile și voința lui Dumnezeu, privind și prezentînd adesea lucruri și evenimente care aveau să afecteze poporul lui Dumnezeu dincolo de prezent, în viitor.

„Mi-a fost arătat”

Asemenea profeților din vechime, adesea ea a primit solțiile divine prin visuri și viziuni. Uneori ea folosește expresia „mi-a fost arătat”, în introducerea sfaturilor sale. Totuși majoritatea instrucțiunilor sale le-a primit prin acțiunea directă a Duhului Sfant asupra minții sale.

Indiferent de mijloacele folosite, ea avea convingerea profundă că Dumnezeu i-a dat aceste solții ca să fie transmise unor persoane sau poporului Său. Cu privire la aceasta scria:

„Timp de o jumătate de secol am fost solul lui Dumnezeu și, atîta vreme cît voi avea viață, voi continua să port solțiile pe care Dumnezeu mi le dă pentru poporul Său. Nu am aici un merit pentru aceasta. Din tinerețe Domnul m-a făcut solul Său, spre a transmite poporului Său mărturiile de încurajare, de avertizare și muștrare. Timp de șaizeci de ani am fost în legătură cu solții cerești și am învățat mereu în legătură cu lucrurile divine și în legătură cu calea pe care Dumnezeu o folosește mereu, în lucrarea de a aduce suflete de la căile lor rele, la lumină, la lumina lui Dumnezeu.” (3/S.M./71).

Serva Domnului a fost un activ vorbitor în public și un scriitor prolific. Prin viu grai și prin scris, ea a făcut cunoscut sfatul pe care Dumnezeu i l-a transmis, călînd să zidească biserica, să călăuzească pe conducătorii bisericii, să incura-

(continuare în pag a 8-a)

INTEGRITATEA DARULUI PROFETIC

In darul profetic, noi avem o puternică temelie și o revelare a voinței Lui Dumnezeu pentru viața noastră

Darul profetic este unul dintre cele mai profunde daruri ale lui Dumnezeu date familiei omenești. Un profet este o persoană aleasă de Dumnezeu ca să transmită în mod autentic și cu autoritate voința și planurile divine, prin mijloacele descoperirilor supranaturale și ale inspirației divine. În timp ce există multiple fațete ale lucrării profetului, unul dintre aspectele cele mai importante este elementul predictiv, de a prezica sau profetiza. Astfel, profețiile sunt atât vestitori ai solilor divine cât și prezicători ai unor evenimente ce vor avea loc în viitorul apropiat, în viitorul îndepărtat, sau în viitorul foarte îndepărtat. Profețiile predictive, care anunță ceva, cum și împlinirile istorice sunt părți esențiale ale descoperirii biblice date de Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu poate înfățișa — prin instrumentul Său inspirat — propria situație a profetului, sau poate descoperi viitorul imediat sau îndepărtat.

Profeția predictivă, care anunță ceva, demonstrează fără umbră de îndoială că Domnul Dumnezeu este Atotputernic și El este cauza și realizarea a tot ce există. Creatorul lumii (Gen. 1,1-3; Ioan 1,1-3; 14; Evr. 1,1-3) este, de asemenea, și Domn al istoriei universului și a lumii (Dan. 2,1-45; 7,1-27; 12,1-3). Profetul Isaia subliniază acest lucru în felul următor: „Căci Eu sint Dumnezeu, și nu este altul, Eu sint Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: 'Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Imi voi aduce la împlinire toată voia Mea. Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o țară îndepărtată, un om ca să împlinească planurile Mele: da, Eu am spus, și eu voi împlini; Eu am plănuit și eu voi împlini'. Is. 46,9-11.

În harul Său, Dumnezeu a ales să vorbească și să declare sfârșitul de la început, astfel încât urmașii Săi să știe ce va avea loc. Dumnezeu, care de la început a pus în mișcare istoria, o știe și o controlează, desfășurând Planul Său de Mintuire către scopul lui final, și anume un

cer nou și un pământ nou. (Is. 65, 17; 66,22-23; 2 Petru 3,13; Apoc. 21,1).

Unii pot avea impresia că elementele profetice predictive ale Bibliei sînt mici și limitate, neînsemnate, atunci cînd sînt comparate cu conținutul Bibliei. Dar o cercetare a materialului predictiv cuprins în Sfintele Scripturi ne arată că lucrurile nu stau astfel. S-a constatat că din totalul de 31.124 versete ale Bibliei, 8.352 sînt predictive, prezicînd ceva, dintre care 5.457 prezic în mod direct și concret ceva, iar 2.895 sînt preziceri tipologice. Aceasta înseamnă că aproape 27% din Biblie este de natură predictivă.

Certitudinea profeției biblice este o problemă importantă. După consumarea unor evenimente, au fost mulți care au afirmat că au existat persoane care le-au prezis. Ce este curios în aceste preziceri este faptul că ele au fost făcute cunoscut după consumarea acelor evenimente și nu înainte. Profeția biblică nu acționează astfel. Mai înainte ca evenimentele să aibă loc, cerul transmitea profețiilor cele ce aveau să se întâmple, și aceste comunicări erau scrise cu mare grijă. Semnul unui adevărat profet este arătat în mod clar. Astfel citim: „Cînd ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va împlini, va fi un Cuvînt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el“. Deut. 18,22.

Criteriul adevărului cu referire la cele profetizate stă în împlinirea istorică a acestora.

Biblia este un așa de vast izvor de informații despre prezicerile profetice și despre împlinirea lor, încît nu vom menționa decît cîteva din ele. Profeția cu privire la faptul că Dumnezeu va da urmașilor lui Abraam Țara Făgăduinței a fost făcută lui Abraam (Gen. 12,7), apoi i-a fost repetată (Gen 13, 14. 15; 15,7. 18; 17,1), a fost repetată lui Isac (Gen. 26,2-4), lui Iacob (Gen. 28,13. 15) și lui Moise (Ex. 3,8. 17; 6,6-8).

În momentul morții lui Iosua, Domnul Și-a adus la îndeplinire profeția cu privire la Țara Făgăduinței, astfel că raportul biblic putea declara în mod explicit: „Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, nici una n-a rămas neîmplinită; toate s-au împlinit“ Iosua 21,45.

Cînd Ierihonul a fost nimicit, profeția statua faptul că cel care va rezidi cetatea va face lucrul acesta

cu prețul vieții primului și ultimului său născut (Iosua 6, 26). După cinci sute de ani, profeția aceasta s-a împlinit cu exactitate, așa cum a fost făcută. „Pe vremea lui, Hiel din Betel a zidit iarăși Ierihonul; i-a pus temelile cu prețul lui Abiram, întiiul lui născut, și i-a pus porțile cu prețul lui Segub, cel mai tînăr fiu al lui, după cuvîntul pe care-l spusese Domnul prin Iosua, fiul lui Nun“. 1 Regi 16,34.

Natan a profetizat că fiul lui David, care-i va urma la tron, va zidi templul (2 Sam. 7,12-13), dacă fiul său va fi credincios (1 Regi 2,4; 6,12). Prin fiul său, Solomon, „Domnul a împlinit cuvintele pe care le rostise“. 1 Regi 8,20.

Profetul Ahia a profetizat faptul că zece dintre cele douăsprezece seminții vor fi luate de la urmașii lui Solomon (1 Regi 11,11-13,32-37), și profeția s-a împlinit cu exactitate, așa cum a fost rostită (cap. 12,15-19). O profeție din timpul lui Ieroboam arăta că un descendent al lui David, pe nume Iosia, va acționa împotriva altarului de la Betel (1 Regi 13,2. 32). Cu aproximativ trei sute de ani mai tîrziu, regele Iosia a împlinit „Cuvîntul Domnului rostit prin omul lui Dumnezeu“. 2 Regi 23,16.

De asemenea, profeția biblică identifică o persoană pe nume cu mult timp înainte ca aceasta să apară pe scena lumii. Isaia se referă la Cir, care a dat decretul de rezidire a Ierusalimului (Is. 44,28; 45,1-7), un eveniment care a avut loc peste aproximativ 150 de ani (Ezra 1,1-4).

Profeția cu privire la faptul că zece seminții ale lui Israel vor fi „luate din această țară bună“ și împrăștiate „dincolo de riu“ (Eufrat) (1 Regi 14,15) a fost adusă la îndeplinire de asirieni cam cu două sute de ani mai tîrziu (2 Regi 17,6-7,22. 23). Asemenea exemple pot fi citate în număr foarte mare.

Acestea, precum și alte exemple din Vechiul Testament, ne descoperă următoarele adevăruri:

1. Domnul a transmis profeții prin slujitorii Săi profeti și a împlinit — în decursul istoriei — aceste profeții. (1 Regi 8,20; 12,15; 2 Sam. 7,25). Astfel că, nici una din prezicerile și făgăduințele sale n-a rămas neîmplinită (Iosua 4,45; 23,14; 1 Regi 8,56; 2 Regi 10,10).

2. Profețiile au fost împlinite — în detaliile lor — în decursul istoriei. Ele s-au împlinit punct cu

punct. De aceea, în împlinirea unei profeții, fiecare aspect, fiecare detaliu al ei are valoarea și importanța sa.

3. Unele preziceri s-au împlinit imediat (1 Regi 13,5; 3,24; 14,18; 17,6. 15); altele, în timpul câtorva ani (cap. 18,1; 22,1), unele peste zeci de ani (2 Regi 9,24; 9,35. 36; 10,7), iar altele peste sute de ani (cap. 17,6. 7. 22-23). Dar, indiferent când anume s-au împlinit, ele s-au împlinit cu o exactitate categorică. În acest fel, Domnul arată că El este stăpîn peste timp și istorie, cum și faptul că în descoperirile Sale poți să ai încredere.

Profețiile mesianice

Profețiile mesianice sînt prezente în Vechiul Testament, începînd cu primele Sale pagini. Cea dintîi profeție mesianică a fost rostită de Dumnezeu în grădina Edenului (Gen. 3,15), după apariția păcatului. De atunci înainte, profețiile mesianice au fost date în diferite timpuri și prin diferiți profeți. În adevăr, dovedea Sfințelilor Scripturi, că Isus din Nazaret a fost Mesia cel profetizat sau Hristos, a fost un puternic mijloc folosit de apostoli pentru a convinge pe iudei de adevărul creștinismului. Apostolul Pavel „înfrunta cu putere pe Iudei înaintea norodului și le dovedea din Scripturi că Isus este Hristosul”. Fapte 18,28.

Fiecare nouă profeție mesianică din Vechiul Testament completează și suplimentează pe cele vechi, descoperind aspecte și detalii vitale pentru identificarea viitorului Mesia. Geneza 3,15 profetizează că El va ieși din sămînța femeii, va zdrobi capul șarpelui, Satana. Isaia 11,1 declară că El va veni din familia lui Ișai. Isaia 17,14 declară că Se va naște dintr-o fecioară. Mica 5,2 stabilește că Se va naște într-un anumit oraș. Betleemul Efrata din Iuda și nu în celălalt Betleem din Galilea, vezi Iosua 19,15. Osea 11,1 ne spune: „am chemat pe fiul Meu din Egipt”. Isaia 53 descoperă faptul că Isus avea să moară în locul păcătoșilor, de o moarte ispășitoare. Daniel 9,25-27 descoperă cu exactitate faptul primei veniri a lui Isus Hristos.

Multe alte profeții mesianice pot fi adăugate. Fiecare aspect al profețiilor mesianice trebuia să fie împlinit și a fost împlinit în Acela care este Hristos. Frumusețea tuturor acestora este că venirea lui Mesia, nașterea Lui, copilăria și învierea, chiar și instalarea lui ca Mare Preot în ceruri — toate au avut loc exact în cadrul împlinirii profețiilor Vechiului Testament. Astfel știm cine este Isus din Nazaret. El este Hristos (Mesia) Cel făgăduit din Scripturi, în care tot sistemul ceremonial și-a găsit împlinirea. El este Mintuitorul și Răscumpărătorul Cel făgăduit, în care și prin care

Dumnezeu impacă lumea cu Sine. Isus Hristos este certitudinea mințirii noastre.

Privind înapoi la veacurile trecute, văzînd cum Dumnezeu își aduce la îndeplinire voia Sa, cum își împlinesc profețiile și își realizează Planul de Mintuire, avem încredere că profețiile care urmează să se împlinescă se vor realiza cu siguranță. Visul înfățișat în Daniel 2 descrie succesiunea celor patru mari imperii mondiale, ultimul fiind urmat de perioade de fier și lut, perioada împărățiilor divizate. Observînd în istorie detaliile împlinirii profețiilor, avem certitudinea că împărăția simbolizată prin Stînca cea mare, care va nimici pe toate celelalte, va fi Împărăția lui Dumnezeu care va dura veșnic (vers. 34, 35. 44. 45). Această împărăție este de origine divină, de o durată veșnică și de o întindere universală.

Viziunea din Daniel 7 extinde și suplimentează visul din Dan. 2, subliniînd judecata de cercetare dinaintea revenirii Domnului, în pregătirea atribuirii Împărăției lui Dumnezeu, sfinților (Dan. 7,21. 22. 24-27). În Dan. 8 avem o altă viziune, care lărgeste aspectele de mai înainte. Ea subliniază și face precizări cu privire la elementul timp al judecării de cercetare dinaintea revenirii Domnului și prezintă aspecte ale curățirii Sanctuarului Ceresc. Viziunea din Dan. 11—12 se întinde din timpul perioadei persane și pînă în timpul necazului cel mare cînd Arhanghelul Mihail — Isus Hristos, Se va ridica să izbăvească pe poporul Său (vers. 2-3). Uimitoarea împlinire a unor părți din aceste visuri și viziuni este garanția faptului că aspectele neîmplinite se vor împlini cu siguranță.

Biblia vorbește în mod clar despre profeția condițională. Făgăduințele binecuvîntării făcute lui Israel au fost condiționate de ascultare (Lev. 26,1-33; Deut. 28,1-37), în armonie cu natura condițională a legămîntului lui Dumnezeu cu poporul Său. Profețiile referitoare la unele judecări puteau fi anulate, dacă cei în cauză se pocăiau cu toată inima de păcatele lor. (Ier. 18,7-8); astfel, cei cărora le aparțineau binecuvîntările care veneau de la Dumnezeu nu aveau să se bucure de ele dacă făceau „ce este rău înaintea Mea, și n-ascultă glasul Meu”. Ier. 18,10.

În timp ce elementul condițional al profeției trebuia să fie cu atenție studiat, apare clar faptul că este împotriva intenției lui Dumnezeu și a profețiilor biblice ca toate profețiile biblice să fie condiționale. Nu există nimic condițional în profețiile mesianice. Nu este nimic condițional în laturile istorice ale viziunilor din Daniel 2,7. 9. 11-12, cu succesiunea imperiilor mondiale și evenimentele care merg pînă în vremea realizării Planului de Mintuire (cap. 8,17; 8,19. 26; 11,40; 12,1.

4, 9. 13), cînd Împărăția cea veșnică, care nu va fi niciodată nimicită (cap. 2,34. 35. 44. 45; 7,14. 18. 27; 27, 1-3), se va realiza.

Cercetătorii Cuvîntului lui Dumnezeu, cu bogatele lui tezaure de profeții și împlinirea lor, sînt asigurați de temeinicia revelației divine. Inspirația ne prezintă propria ei mărturie cu privire la veracitatea și exactitatea darului profetic. Privind înapoi, putem vedea cum Dumnezeu a adus la îndeplinire profețiile Sale cu o uimitoare exactitate. Acest lucru ne dă o deplină încredere și o anticipare a împlinirii evenimentelor care ne stau înainte, pînă cînd vom ajunge să fim împreună într-un cer nou și un pămînt nou, în prezența lui Dumnezeu, Domnul și Mintuitorul nostru.

În darul profetic avem o temelie sigură a credinței noastre și o revelare a voinței lui Dumnezeu pentru viața noastră, în timp ce slujim Aceluia care este nădejdea noastră. Declarațiile profeților ne aduc un adevăr, care ne dă liniște, certitudine, călăuzire și putere pentru o viață dinamică de creștin. Prin darul profetic noi putem să fim siguri de viitorul care se va întinde în toată veșnicia.

Comitetul Uniunii

DARUL PROFETIC... „UN FOC... MISTUITOR“

(urmăre din pag. a 6-a)

jeze, să mustre și să întărească diferite persoane. Scopul preocupărilor ei era foarte vast, cuprinzînd probleme de sănătate, educație, publicații, pastorație și evanghelist, ca și preocuparea de hrana spirituală a bisericii. Ea a fost în permanență în legătură cu conducătorii bisericii lui Dumnezeu, dar a trecut și mult timp sfătuiînd în mod individual pe membrii bisericii.

Ca și scriitorilor Sfințelilor Scripturi, Dumnezeu nu i-a dictat solile Sale. Cuvîntul lui Dumnezeu a fost transmis prin instrumente omenesti. Asemenea profeților din timpurile biblice, ea a folosit uneori materiale care erau pregătite de alții. Nu cuvintele, menționarea autorului, sau locul de unde a luat materialul folosit, nu acestea erau importante, ci solia — aceasta era de la Dumnezeu.

În felul acesta serva Domnului este un reprezentant modern al acelui grup curajos de bărbați și femei chemați de Dumnezeu în vechime pentru a transmite voința Sa. Asemenea lor, și ea a primit Duhul Sfînt; asemenea lor, și ea a simțit „un foc mistuitor” în oasele sale și n-a putut tăcea.

Comitetul Uniunii

APĂRARE ÎMPOTRIVA GREȘELII ȘI APOSTAZIEI

Apostolul Pavel dă următorul sfat pastoral: „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora... Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei minti pe tine însuși și pe cei ce te ascultă”. 1 Tim. 4,13-16. Scopul pentru care au fost date aceste daruri spirituale, rolul lor în biserică este astfel definit: „Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge cu toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, în înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură... ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos”. Efes. 4,12-15.

Serva Domnului, E. G. White, a slujit lui Dumnezeu și a fost înzestrată cu daruri spirituale, în conformitate cu modelul vieții bisericii Noului Testament, împlinind astfel cele arătate în gândurile apostolului Pavel amintite în textele de mai sus.

Credință în conducerea lui Dumnezeu

Perloada de formare și de definiție a ceea ce avea să fie Biserica lui Dumnezeu în ultima ei fază — Biserica A.Z.S. — a început cu anul 1844, până în anii 1862—1863, când ea s-a organizat. Deși pionierii mișcării advente nu aveau o organizație bisericească, nu aveau finanțe și nici nu exista atunci o unitate doctrinară, ei aveau în schimb o puternică convingere cu privire la conducerea lui Dumnezeu. Prin studiul Bibliei și adunări de studiere și prezentare a adevărilor biblice, mărește prin prezența vizibilă a Duhului Sfânt, ei au ajuns la un consens, la o înțelegere a timpurilor și adevărilor biblice. În acele zile, serva Domnului a avut rolul unei forțe unificatoare și a rămas astfel toată viața ei.

Cam pe la mijlocul anului 1850, adevărurile Sfințelor Scripturi începeau să formeze — unul câte unul — temelia doctrinară a mișcării advente. Astfel începe să se facă referire la „o platformă sigură”, „o platformă solidă, de neclintit”, „stâlpii adevărului”, „vechii stâlpi de hotar”, „marile indicatoare ale drumului”, sau „adevărul prezent”.

Adevărurile fundamentale ale aceluia timp au fost astfel formulate:

1. Iminenta revenire a lui Hristos;
2. Cerințele obligatorii ale Sabatului Zilei a Șaptea, ca parte a Legii de neschimbat a lui Dumnezeu;

3. Importanța teologică a întreitii solii din Apoc. 14, 6-12 și legătura ei cu Mișcarea Adventă;

4. Lucrarea lui Hristos din Sanctuarul ceresc ca Mijlocitor, apărător, preot și judecător al nostru (un accent deosebit punându-se pe judecata de cercetare dinaintea revenirii Domnului, ca un aspect important al lucrării lui Hristos din ceruri);

5. Moartea — un somn și nemurirea condiționată.

Putem considera aceste adevăruri specifice, structurale sau constitutive ale mișcării celei noi. Serva Domnului s-a identificat cu acest „adevăr prezent” chiar de la început, și a continuat să facă acest lucru întotdeauna, până la moartea sa survenită în 1915.

În dezvoltarea adevărului prezent a devenit evident pentru pionierii bisericii noastre faptul că spiritul profetic s-a manifestat în viața Elenei G. White. An după an, cei ce lucrau împreună cu ea, cum și credincioșii din comunități erau convingși de acest lucru. O întrebare la care trebuie să avem un răspuns este și aceasta: „Ce parte a avut ea în formarea doctrinei fundamentale a bisericii?”

Istoria primilor ani de dezvoltare a bisericii a confirmat în mod clar faptul că doctrina noastră a fost introdusă și acceptată prin studiul Bibliei, fiind astfel fundamentată pe Sfintele Scripturi. Rolul servei Domnului, așa cum a fost înfățișat în declarațiile ei și în istoria noastră, a fost acela de a confirma, a da mărturie, a atesta și a încerca (acestea sînt propriile ei expresii) adevărurile descoperite prin studiul Bibliei, rugăciune și călăuzirea Duhului Sfânt.

De exemplu, unele aspecte fundamentale ale judecății de cercetare, ce are loc înaintea revenirii lui Hristos, au fost concepute și prezentate de alte persoane și nu de pionierii noștri. Alți bărbați au ajuns la înțelegerea lucrării lui Hristos din Sanctuarul ceresc, în momentul dezamăgirii de la 1844, mai înainte ca serva Domnului să primească vre-o viziune în legătură cu acest adevăr. Viziunea ei a avut rolul de a susține învățătura res-

pectivă. Printre credincioșii adventiști, James și Ellen White nu au fost primii care să păzească Sabatul. Broșura scrisă de Josef Bates i-a convins să devină păzitori ai Sabatului în anul 1846, iar în anul următor ea a avut o viziune care a confirmat acest adevăr.

Referindu-se la originea doctrinei și a interpretării profetice, James White afirma în anul 1846: „Ordinea apostolică a fost ... în primul rînd cercetarea, apoi mărturia Duhului Sfânt”. El explică astfel acest principiu: „Reactivarea unuia sau a tuturor darurilor spirituale nu va înlocui niciodată necesitatea cercetării Cuvîntului lui Dumnezeu spre a cunoaște adevărul... După părerea noastră, greșeala n-ar fi fost niciodată scoasă la iveală, dacă Cuvîntul lui Dumnezeu n-ar fi fost — mai întîi — cercetat cu asiduitate, în legătură cu problema în discuție. Nu este planul lui Dumnezeu acela de a conduce pe poporul Său în cîmpul cel mare al adevărului prin darurile spirituale. Dar, după ce poporul Său a cercetat Cuvîntul Său, dacă — după aceea — unele persoane în mod individual greșesc, își fac păreri greșite cu privire la unele adevăruri ale Bibliei, sau dacă prin neînțelegere sau pornire susțin sau impun păreri greșite cercetătorilor sinceri ai adevărului, atunci este ocazia și datoria lui Dumnezeu de a le corecta prin Spiritul Profetic. Acest lucru este în armonie cu toată experiența noastră în legătură cu acest subiect”. (R.H./28.III.1858).

Viața și scrierile servei Domnului ilustrează veridicitatea celor declarate mai sus. În timp ce pionierii noștri erau uniți în privința doctrinelor distinctive, fundamentale ale „adevărului prezent”, ei erau diferiți în alte puncte de doctrină. Acest lucru este de înțeles, atunci cînd ne amintim de faptul că pionierii mișcării milerite și ai mișcării advente veneau din diferite denominațiuni. Mai mult chiar, adevărurile mîntuirii veșnice erau luate și primite pe cuvînt și nu erau cercetate. Astfel, printre cei care au contribuit la fundamentarea și înțelegerea adevărilor, existau diferite concepții cu privire la probleme, cum ar fi Treimea Divină, dumnezeirea lui Hristos, personalitatea Duhului Sfânt și ispășirea îndeplinită pe cruce. E. G. White a călăuzit biserica la o mai bună și biblică înțelegere a adevărilor veșnice și mîntuitoare.

Ca exemplu, să vedem cum a cercetat ea concepția doctrinară susținută de Uriah Smith și alții. Inițial el a vorbit despre Hristos

ca fiind „prima ființă creată”. Mai târziu, Smith renunță la această concepție, dar își menține poziția că Hristos n-a existat din veșnicie. În cadrul bisericii, acest concept semiarian era aproape general. De asemenea, Duhul Sfânt era considerat ca fiind mai degrabă o „influență misterioasă”, decât o persoană a Dumnezeirii. În sublinierile lui cu privire la jertfa lui Hristos și lucrarea Sa în Sfânta Sfințelor, Smith scrie: „Moartea lui Hristos și ispășirea nu sînt unul și același lucru”. (U. Smith/Privind la Hristos, p. 237).

La începutul anului 1869, serva Domnului a declarat că Tatăl și Fiul sînt una. Declarații asemănătoare au devenit din ce în ce mai frecvente. Ea a numit pe Hristos: „Cel veșnic, existent prin Sine, necreat”. (P. P. 305). „În Hristos, viața este originală, neimprumutată și nederivată”. (H.L.L. 530). Ea se referea la Duhul Sfânt ca fiind „o persoană divină” și „a treia persoană a Dumnezeirii” (Evang./617).

Cu privire la înțelegerea de către serva Domnului a ispășirii și a rolului crucii, citim: „Marele sacrificiu a fost făcut, oferit și acceptat, și Duhul Sfânt, care a coborît în Ziua Cincizecimii, a îndreptat mințile ucenicilor de la sanctuarul pămîntesc la cel cereșc, unde Isus a intrat prin propriul Său sînge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi binecuvîntările jertfei Sale ispășitoare”. (E. V./260). „Sacrificiul lui Hristos, ca ispășire pentru păcat, este marele adevăr în jurul căruia gravitează toate celelalte adevăruri”. (C.B.A.Z.S./V 1137). Ea prezintă aici o concepție echilibrată a lucrării lui Hristos atît ca Miel, cit și ca Preot, dar plasează sublinierea sa asupra crucii, unde s-a desăvîrșit lucrarea ispășirii. Ea scria: „Crucea trebuie să ocupe locul central, pentru că ea este mijlocul prin care s-a făcut ispășire cu privire la om, cum și pentru faptul că ea își exercită influența ei în toate părțile conducerei divine”. (6T/236).

O piatră de hotăr în dezvoltarea doctrinală a fost și Conferința Generală de la Minneapolis, din 1888, cu solia ei, „îndreptățirea prin credință”. Discuții teologice s-au concentrat asupra înțelegerii însemnătății „Legii” din Galateni. Problema era dacă Legea din Gal. 3,19-24 era legea ceremonială sau Legea Celor Zece Porunci. Mulți susțineau faptul să aici se face referire la legea ceremonială. Alții însă au susținut — în cursul conferinței — în predicile lor, că în acest loc se include Legea Morală incapabilă, așa cum a fost, de a răscumpăra pe om prin ascultare. Serva Domnului a sprijinit, cu toată puterea de care era capabilă, pe aceștia din urmă și încercarea lor de a revitalizeza și reaprinde punctul esențial în problema și docena nouă cu referire la Galateni.

Trebuie să menționăm, în treacăt, că la această conferință a avut loc o discuție aprinsă cu privire la faptul dacă hunii sau alemanii au constituit sau nu unul dintre cele zece regate apărute din prăbușirea

impărăției Romei. U. SMITH susține vechea părere, că hunii erau aceștia în timp ce A. T. Jones susținea, cu dovezi istorice clare, că erau alemanii. Aceasta a fost, de fapt, și concepția ce a fost primită cu această ocazie. Serva Domnului n-a prezentat vreoaică opinie în această problemă minoră.

În cadrul acestei istorice conferințe de la Minneapolis, în care serva Domnului, împreună cu ceilalți au subliniat faptul că Hristos este intruchiparea creștinismului, ea a făcut următoarea declarație: „Avem multe lecții de învățat și multe, foarte multe de dezvățat. Numai Dumnezeu și cerul sînt infailibili. Aceia care gîndesc că niciodată nu vor trebui să cedeze, să abandoneze o părere la care au ținut mult și că... nu vor avea niciodată ocazia să renunțe, să-și schimbe un anumit punct de vedere, vor fi dezamăgiți. Atîta vreme cît ținem la ideile și opiniile noastre cu o insistență încăpățînată, nu vom putea realiza acea unire pentru care Se ruga Hristos”. (M. P./30).

„Fie că serva Domnului adresează sfaturile ei persoanelor în mod individual, sau bisericii luate ca un tot, ea avea totdeauna în centrul sfaturilor ei pe Hristos și toată activitatea și mărturiile sale, sînt motivate de El”.

Scrierile și corespondența servei Domnului abundă în exemple în care se poate vedea cum decada după decadă, ca biserică, am căutat să salvăm din păcat și rătăcire atît pe unii credincioși în mod individual, cît și integral corpul bisericii, scutindu-i de fanatism și extremism. Ea ne-a arătat cum să evităm indoielele, acuzațiile false și interpretările greșite care căutau să submineze încrederea în învățătura și lucrarea mișcării advente.

Intervenția ei în timp de criză se poate vedea — în mod deosebit — în cazul lui Kellogg (1901—1907), caz în care vedem întregindu-se probleme de ordin organizatoric, instituțional și teologic. Concepția ei cu privire la Instituțiile bisericii era aceea că ele nu sînt decît prelungirea umbrei lucrării mîntuitoare a lui Dumnezeu, în cadrul și prin biserică Sa. J. H. Kellogg a căutat să transforme instituțiile bisericești în organizații independente. De exemplu, sanatoriul pe care el îl conducea — după părerea lui — trebuia să nu aparțină Bisericii A.Z.S. și să fie cu totul în afara doctrinei A.Z.S.

Mai mult, el a acordat o prea mare atenție lucrării de binefacere și de etică umană, despărțindu-le de puterea Evangheliei. Dar ceea

ce a urmat din urmă a fost mai sus și a dus la un conflict deschis cu Biserica A.Z.S. au fost concepțiile sale panteiste. Speculațiile și concepțiile sale ezoterice (numai pentru un grup de inițiați) nu erau detectate de mulți membri. Mulți dintre conducătorii bisericii, care n-au văzut subtilitățile învățăturii lui Kellogg, au fost impresionați și iluminați de către soliele servei Domnului și au luat atitudine împotriva ideilor și doctrinei propovăduite de Kellogg prin viu grai sau în scris.

Urmările crizei Kellogg sînt foarte importante. Kellogg în persoană a pierdut încrederea în doctrina despre lucrarea de ispășire, nașterea dintr-o fecioară și divinitatea lui Hristos și a îmbrățișat concepții cu totul opuse fostelor lui convingeri religioase. Sanatoriul său a dat faliment etc. În timpul acestei crize biserică a fost reorganizată, instituțiile ei devenind parte integrantă din structura bisericii. Intervențiile, sfatul și lumina primită de serva Domnului în multe probleme au dat bisericii forța de a ieși biruitoare din multe necazuri și apoi să progreseze.

Hotărîrile colective la toate nivelele organizației, cum și sfaturile, mărturiile Spiritului Profetic au fost todeauna o binecuvîntare pentru biserică. Istoria noastră, ca biserică și ca indivizi, dă mărturie despre faptul că binecuvîntarea și succesul nostru au fost într-un raport direct cu cunoașterea și supunerea noastră față de învățăturile Sfintelor Scripturi și față de sfaturile și mărturiile Spiritului Profetic.

În toate sfaturile date, în toate mărturiile ei serva Domnului avea în centrul lor pe Isus Hristos, fie că acesta se adresa unor credincioși, în mod personal, fie bisericii sau unei colectivități din cadrul bisericii. Preocuparea ei principală era aceea de a ajuta la mîntuirea și salvarea celor în cauză. Leitmotivul acțiunilor ei a fost întotdeauna „înalțați pe Hristos”, și a stimulat și încurajat pe frații și surorile sale să crească într-o puternică maturitate creștină, exemplificînd pe Hristos în toate problemele și aspectele vieții. Propria ei viață a fost o mărturie a faptului că pentru ea Hristos era totul, și că ea trăia continuu în prezența Lui. Ea a subliniat prin exemplul vieții ei necesitatea schimbării vieții de privațiuni cu bogățiile spirituale și temporale pe care le găsim în Isus Hristos.

Măsurile de cercetare și îndreptare inițiate de serva Domnului cu privire la doctrina mîntuirii au rezultat dintr-o înțelegere clară a Bibliei și a adevărilor veșnice în Isus Hristos. Înțelegerea ei cu privire la dumnezeirea veșnică a lui Hristos, natura Sa divin-umană, și ispășirea crucii au salvat biserică, care a fost este și va fi chemată să prezinte pe Hristos ca realitate a tuturor învățăturilor despre mîntuire. Faptul că Hristos este intruchiparea tuturor doctrinelor referitoare la

mintuire a constituit și constituie un obstacol împotriva curentelor de apostazie și înșelăciune. Cu Hristos noi trebuie să începem și să terminăm totul, căci fără El nu există mintuire și experiență creștină. Hristos trebuie să fie nu numai izvorul, ci și conținutul soliei. Acest lucru va face ca biserica să fie mult mai sensibilă și gata a face față oricărui curent de erezie, așa cum a fost cazul pe parcursul timpului și așa cum este și în pre-

zent, cind cel rău dorește să facă să sufle vinturile rătăcirii în sufletele multora și dacă ar putea chiar în mijlocul bisericii Sale — știind că lucrul acesta ar submina temelia Mișcării Advente.

Dar, aducind precizări, corectind în unii și resubliniind adevărurile cele veșnice în alții, biserica poate fi pregătită pentru a-și îndeplini mandatul dat ei de Dumnezeu și a trăi în conformitate cu adevărurile cele veșnice ale lui Dumnezeu. Ea

va înțelege mai bine, va trăi, va exemplifica și proclama mai bine adevărurile fundamentale, structurale ale Sfințelor Scripturi la care facem referire ca fiind: „adevărul prezent“, darurile neprețuite ale „neprihănirii lui Hristos“, acestea fiind „solia ce trebuie vestită cu voce tare și insoțită de revărsarea — în măsură bogată — a Duhului Său sub forma Ploii Tîrzie“. (Evang. 191).

Comitetul Uniunii

BISERICA RĂMĂȘITEI IDENTIFICATĂ DE SPIRITUL PROFETIC

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este o biserică unitară sub aspectul doctrinei, organizației și spiritului ei. Oriunde vei merge vei constata că, indiferent de locul așezării lor pe glob, de bariere, de cultură, inimile credincioșilor bat la unison, în ciuda deosebiriilor de limbă, a culorii pielii sau condițiilor economice în care trăiesc. Biserica A.Z.Ș. este și trebuie să fie unită în Hristos.

Mandatul pe care Dumnezeu l-a dat bisericii Sale este unic, și, pe baza Sfințelor Scripturi, noi simțim conștienți de faptul că avem o existență profetică, în vederea împlinirii acestui mandat divin, trăirea și vestirea adevărilor veșnice ale mîntuirii.

De fapt, în cartea lui Daniel (cap. 8,14), profețiile care vizează încheierea marelui lanț profetic și începerea judecării de cercetare în Sanctuarul ceresc arată, de asemenea, că adevărurile biblice, aruncate și călcate în picioare secole de-a rîndul, vor fi vestite iarăși în toată puritatea și forța lor de la început. Căci, atunci cînd îngerul din profeție întreba: „În cită vreme se va împlini vedenia?“ (vers. 13), el făcea referire la viziunea despre aruncarea la pămînt a adevărului. (vers. 12).

Cu alte cuvinte, sosise timpul ca adevărul cel veșnic să nu mai fie aruncat la pămînt și călcat în picioare, ci să fie vestit în mod clar și deplin. Din punct de vedere al Planului de Mintuire, atunci, la încheierea celei mai lungi perioade profetice, începea una dintre cele mai solemne clipe ale istoriei mîntuirii și, odată cu ea, realizarea marilor doctrine biblice ignorate timp de veacuri.

Cu alte cuvinte, razele marelui lanț profetic de 2300 zile-ani — vizează cu o claritate matematică anul 1844, asociind acestei date marile și importante profeții ale Noului Testament. (Apoc. 14,6-7). În el noi învățăm că, atunci cînd

ceasul judecării a sosit, o mișcare religioasă — reprezentată printr-un înger zburînd prin mijlocul cerului — avea să se ridice pentru anunțarea acestui ceas al judecării.

Cu o precizie absolută, în anul 1844, nici mai înainte, dar nici după aceea, și spre împlinirea acestei profeții, mișcarea Adventiștilor de Ziua a Șaptea își are începutul. Bazată pe o corectă înțelegere și interpretare a profețiilor celor 2300 zile-ani, mișcarea adventă a început să vestească revenirea în slavă a

„Dacă Biserica A.Z.Ș. de astăzi va urma sfatul dat de Spiritul Profetic, ea va trăi experiența unei reforme spirituale atît de necesară în mijlocul nostru“.

lui Isus Hristos, începutul judecării de cercetare, cum și resublinierea unor doctrine biblice uitate sau schimbate pe parcursul timpului.

În felul acesta, în baza adevărilor biblice, putem spune că Mișcarea și Biserica Adventă și-au început activitatea de continuatoare și păstrătoare a adevărilor biblice după planul Celui Prea Înalt, al cărui braț este la cirna istoriei lumii. De la un început mic, neimportant și local, lucrarea de vestire a soliei advente a cuprins lumea și va culmina în revărsarea Ploii Tîrzie peste fiii credinței și iluminarea lumii întregi de slava lui Dumnezeu (Apoc. 18,1).

Aceasta este temelia profetică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, mișcare chemată la existență și lucrată de către providența divină, pentru proclamarea unor adevăruri unice și distincte. Aceste

adevăruri sînt caracterizate pe baza scripturistică pe care o au, prin logica lor de nezdruccinat, cum și prin convingerea că ele trezesc în cei credincioși necesitatea cercetării adevărului în acest deosebit timp al babilonului modern.

Cineva mărturisea nu demult: „Cînd eram mai tînăr și am început să cercetez adevărul prezent, m-am poticnit de două prejudecăți care mi-au creat dificultăți în acceptarea Elenei G. White ca fiind un sol special al lui Dumnezeu care avea darul profetic:

1. faptul că Dumnezeu nu putea alege o femeie pentru o lucrare așa de importantă;

2. că nu pot exista profeți în afara celor cuprinși în canonul Bibliiei.

Din fericire, însă, cînd am început să analizez mai profund dovezile Bibliiei, ambele prejudecăți au fost cu totul spulberate, și convingerea mea în chemarea divină a servei Domnului a fost pe deplin fixată. În decursul anilor, această convingere a crescut și a prins rădăcini adînci, așa încît astăzi, nimeni și nimic nu mă poate zdruccina.

Biblia menționează mai multe femei care au fost chemate de către Dumnezeu ca profetese. Iată cîteva exemple: Debora (Jud. 4, 4); Maria, sora lui Aaron și a lui Moise (Ex. 15, 20); Hulda (2 Regi 22, 14); Ana (Luca 2, 36); și cele patru fete ale lui Filip. (Fapte 21, 8-8).

Pe de altă parte, Sfintele Scripturi menționează un număr de profeți care n-au fost incluși în canonul Bibliiei. De exemplu: Natan și Gad (1 Cron. 29, 29); Șemaia (1 Regi 12, 22-34), Ahia (2 Cron. 9, 29), Simeon (Luca 2, 25-26) și Agab (Fapte 21,10).

De asemenea, nu găsim nici un text în Sfintele Scripturi care să precizeze faptul că Dumnezeu nu va mai chema pe nimeni la lucrarea de profet după încheierea canonului biblic. Din contro, Domnul

a inspirat pe proorocul Ioel să transmită următoarea profeție desul de importantă: „După aceea, voi turna Duhul meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrînii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii“ (Ioel 2, 28).

De fapt, aplicarea profeției lui Ioel se întinde dincolo de timpul în care au fost scrise cărțile Bibliei, deoarece ea se referă la timpul sfîrșitului. Ea ne spune că în zilele de la încheierea Planului de Mintuire, cînd în lumea religioasă va predomina confuzia, atunci, în mijlocul poporului lui Dumnezeu, se va manifesta Spiritul Profetic.

Dacă ne referim la cartea Apocalipsului și analizăm caracteristicile de seamă ale bisericii rămășiței, vom găsi trei puncte distincte care constituie un semn pentru cei ce formează poporul lui Dumnezeu.

Să citim pasajul respectiv din Sfintele Scripturi: „Și balaurul (Satana), miniat pe femeie (adevărata biserică), s-a dus să facă război cu rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17. „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (Apoc. 14, 12).

Cu alte cuvinte, caracteristicile distinctive ale sfinților, copiii lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă, aceia care formează biserica rămășiței, sînt, trei, și anume:

1. Ei „păzesc poruncile lui Dumnezeu“. Ei fac lucrul acesta datorită iubirii lor pentru Dumnezeu și ca un rod al cunoașterii lor (Ioan 14, 15).

2. Ei păstrează credința lui Isus. Aceasta este o autentică credință mintuitoare, care produce fapte vrednice de pocăință. (Iacov 2, 14-24). Este taina puterii sfinților de a păzi poruncile lui Dumnezeu.

3. Ei au... mărturia lui Isus Hristos. Ce este oare această mărturie a lui Isus Hristos? Profetul de pe Patmos nu lasă nici o îndoială cu privire la acest lucru. El precizează: „Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei“ (Apoc. 19, 10). Deci mărturia lui Isus este spiritul care dă poporului lui Dumnezeu, chemat de providență, darul profetic. Este o altă destinație, altă funcție a darului profetic, pentru faptul că Hristos dă mărturie despre lucrarea Sa răscumpărătoare prin învățăturile profeților.

Biserica Adventă este de acord nu numai cu primele două caracteristici, ci și cu cea de a treia. Ea privește și propovăduiește neprihănirea lui Hristos. Credința ei este o credință care nu numai că îndreptățește, ci și lucrează și produce un legămînt al credincioșiei față de Dumnezeu, pentru a păzi poruncile Sale.

A treia caracteristică a bisericii rămășiței, și anume prezența darului profetic, este un semn dis-

tinctiv și dă mărturie despre calitatea, puritatea și autenticitatea poporului lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă. În împlinirea profețiilor din Daniel, Ioel și Apocalips, Biserica Adventă a fost în mod deosebit îmbogățită și binecuvîntată prin faptul existenței darului profetic în mijlocul ei. Acest dar s-a manifestat în activitatea, scrierile și conducerea servei Domnului.

Ca biserică, noi n-am fi ceea ce sîntem astăzi, fără conducerea deosebită a lui Dumnezeu prin serva Sa. Lucrarea ei plină de credincioșie, viața ei spirituală, sfaturile ei deschise, clare și muștrările ei inspirate, conducerea ei în formarea și organizarea bisericii noastre, împreună cu cărțile ei voluminoase cu articolele și scrisorile ei, au contribuit la unitatea, coeziunea, eficiența, consistența și temelii biblice a mișcării advente. Ajutată de lucrarea ei, biserica s-a dezvoltat, devenind revelația spirituală a scopului lui Dumnezeu cu oamnei, o mișcare ce va ajunge biruitoare.

Istoria darului profetic în Biserica A.Z.S. începe odată cu zorii activității acestui popor. Ea a fost chemată de Dumnezeu la vîrsta fragedă de 17 ani. Îi lipsea experiența, era foarte slabă și avea o educație limitată. Persecutată de vrăjmaș și lovită în sănătatea sa fizică, ea a fost salvată de la moarte prin intervenție divină și ca răspuns la rugăciune. A fost adesea descurajată din cauză că solile ei nu erau primite, iar unori nici chiar conducătorii mișcării advente nu-i acordau importanța cuvenită. Cu toate acestea, ea a rămas credincioasă chemării ei divine și însărcinării primite, ca un instrument special ales de Dumnezeu spre a transmite bisericii sfaturile pe care Dumnezeu dorea să le transmită în această perioadă de formare a mișcării advente.

Ca un sol profetic ales de către Dumnezeu, serva Domnului, în decursul celor 70 de ani de slujire, a însoțit, a orientat și a salvat din multe primejdii biserica pe care a iubit-o. Ea a făcut mai mult decît atît, și anume, a lăsat un material voluminos, scrieri inspirate, care continuă să lumineze calea și inima poporului lui Dumnezeu.

Solile transmise la început în viziune au fost pentru a confirma credința pionierilor bisericii, care începeau să înțeleagă adevărata însemnătate a învățăturii despre curățirea Sanctuarului ceresc. Aceasta a fost în anul 1844 și a pus temelii adevărului prezent. Ultimele ei mărturii au fost date pentru a ne asigura de triumful final al Bisericii lui Dumnezeu.

Adevărurile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său prin iluminarea panoramei istorice și profetice a Cuvîntului lui Dumnezeu, prin descoperire profetică, conduc la înțelegerea îndelungatei controverse dintre bine și rău, a războiului pe care Satana l-a dus și-l duce

impotriva lui Hristos și a poporului Său. Aceasta face ca încrederea noastră lăuntrică în conducerea infailibilă a lui Dumnezeu să sporească, și, în final, să se obțină biruința dreptății, a binelui și sfîrșitul domniei păcatului.

Dar influența darului profetic în biserica rămășiței nu se sfîrșește cu viața și moartea servei Domnului. Ea a lăsat mii de pagini conținînd solile inspirate ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, care se află în lume. Aceste solii cuprind mesaje, sfaturi referitoare la cele mai diverse aspecte ale lucrării, material de natură spirituală și devoțională, pentru întărirea experienței creștine, solii care să ne facă în stare să trăim o viață sănătoasă și de folos, care prezintă metode evanghelice de succes, fie prin scris, fie verbal, sfaturi pentru familie etc.

Nimeni dintre cei care au citit cu rugăciune și meditație cărți ale Spiritului Profetic, cum sînt „Calea către Hristos“, „Hristos Lumina Lumii“, sau „Tragedia Veacurilor“, nu a rămas ca înainte de a le citi. Cărțile și scrierile ei sînt asemenea unor lupe, care ne fac în stare să vedem cu o mai mare claritate și precizie adevărurile cele minunate ale Bibliei. Scrierile ei ne permit să devenim mai familiarizați cu viața lui Hristos și să primim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului. În nici o altă parte nu găsim o explicație mai simplă, mai clară și mai completă a ineputabilului subiect al Planului de Mintuire și al neprihănirii lui Hristos. În afara Bibliei, nici un alt autor, nici un alt material nu ne înalță, nu ne inspiră și nu ne stimulează ca să trăim o viață spirituală așa de strînsă cu Dumnezeu, ca ea.

Dacă biserica luată ca un tot, dacă fiecare credincios, fiecare cămin din biserică ar urma sfaturile date prin Spiritul Profetic, atunci am trăi experiența unei deosebite vieți spirituale. Această reformă trebuie să aibă loc spre a face posibilă terminarea lucrării lui Dumnezeu în primul rînd în viața și în inimile noastre, și apoi în lume. Apoi, noi vom putea vedea marea împlinire a veacurilor și a credinței noastre, revenirea lui Isus Hristos.

Dumnezeu să ne dea curajul și voința ca să consacram puterea, timpul și darurile noastre pentru a cerceta, a medita și a trăi adevărurile cuprinse în Sfintele Scripturi și în solile inspirate ale Spiritului Profetic. Domnul Dumnezeu să ne inspire a ne ruga mai mult, atît pentru noi în mod individual, cît și ca biserică, spre a căuta și a găsi în El o nouă experiență spirituală, care — ca niciodată pînă acum — să permită pregătirea vieții noastre pentru evenimentele finale ale Planului de Mintuire și pentru a vedea față către față pe Domnul, Dumnezeul mîntuirii noastre.

Comitetul Unității

RELAȚIA DINTRE SPIRITUL PROFETIC ȘI BIBLIE

*Soliile de la Dumnezeu
date prin serva Domnului
ne atrag și ne îndreaptă
spre Biblie*

Pionierii mișcării advente au fost conștienți de faptul că recunoașterea servei Domnului ca un sol, ca un profet al lui Dumnezeu, era o atitudine care aducea cu sine condamnare și critică din partea altor creștini. Ei au crezut că serva Domnului primește descoperiri, viziuni din partea Domnului, la fel ca și profeții Bibliei. În consecință, ei au considerat soliile ei ca fiind sfaturi primite din partea lui Dumnezeu. Dar nu după mult timp, ei au trebuit să răspundă unei întrebări de bază adresată lor de criticii poziției ce au adoptat-o, și anume: „Cum putem rămâne la principiul — Biblia și numai Biblia — ca fiind singura regulă de credință și practică creștină, în timp ce acordați Eleuel White și scrierilor ei o așa de mare importanță și un loc așa de prominent în credința voastră?”

Răspunsul lor n-a făcut altceva decît să reafirme poziția lor „Biblia și numai Biblia” ca bază a credinței lor. Aceasta a fost — în adevăr — poziția lor și nu aveau nici o intenție să o părăsească. Totuși ei au arătat cu multă grijă că, datorită încrederii lor depline în Biblie, au acceptat lucrarea servei Domnului ca fiind de o importanță vitală pentru ei. „Ei au demonstrat astfel că este numai normal ca... credința lor în Biblie să-i conducă la primirea și respectarea darurilor spirituale despre care vorbește ea. În legătură cu aceasta James White scria :

„Vă indemn să nu primiți sfatul acelora care mărturisesc că iau Biblia ca regula credinței și practicii lor, dar care se pronunță cu ușurătate sau resping acea parte a ei care ne învață să căutăm și să așteptăm manifestarea puterii și a darurilor Duhului Sfânt” (R.H./24. VII.1856). În măsura în care credincioșii vor urma sfaturile și direcția în care îi îndreaptă, îi călăuzește Biblia, ei vor fi conduși să recunoască lucrarea continuă a Duhului Sfânt, pînă în timpul din urmă: această lucrare include și darul profetic.

NU MAI PRESUS DE BIBLIE. Recunoașterea valabilității lucrării Duhului Sfânt prin darul profetic nu înseamnă totuși că o asemenea manifestare trebuie să fie așezată mai presus de Biblie. În acest fel scri-

erile Elenei White nu trebuie să fie așezate mai presus de Scripturi, ci ele ar trebui de fapt să fie cercetate prin ele. „Fiecare creștin”, declara James White, „ar trebui să se roage cu căldură ca să fie ajutat de Duhul Sfânt în cercetarea Scripturilor, pentru cunoașterea totalității adevărului pentru astăzi. El nu are libertatea să se întoarcă de la adevăr, părăsindu-l, spre a învăța care este datoria lui din alte daruri și nicidecum din Biblie”. (Idem/3 oct. 1854 și 16 oct. 1855). Este un lucru clar că primirea darurilor spirituale, și în acest fel a scrierilor servei Domnului, nu înseamnă că nu a fost nevoie de inițiativă personală și de un studiu profund al Bibliei. Într-o ocazie, bătrînii mișcării advente au mărturisit împreună: „Noi am încercat aceste daruri cu Sfânta Scriptură, făcînd-o regula cea mare a judecării tuturor lucrărilor”. (Idem/4 dec. 1855). James White amintea mai tîrziu fraților: „Revărsarea și activitatea oricărui dar duhovnicesc nu vor anula nicidecum necesitatea cercetării Cuvîntului adevărului”. (Idem/28.II.1856).

Pe măsură ce au observat lucrarea servei Domnului și au comparat soliile ei cu Scripturile, bărbaii de la conducerea mișcării advente au văzut și înțeles că scopul lor a fost acela de a învăța pe credincioși să iubească Biblia, să primească învățăturile ei și să trăiască zilnic adevărurile pe care Evanghelia ni le descoperă. Ei au văzut că rezultatul ascultării și punerii în practică a sfaturilor ei era o viață trăită în armonie cu principiile Scripturii. În legătură cu aceasta, un alt bărbat de seamă, U. Smith, scria: „Biblia ne poate face înțelepți în vederea mintuirii și ne face capabili de orice lucru bun. Și-au propus oare viziunile să invadeze acest cîmp, ca să ridice noi standarde morale și religioase, să ne dea o nouă regulă de credință și trăire? Nu, nicidecum! Din contră, ele sînt totdeauna în armonie cu Cuvîntul și se referă la el ca fiind un standard, o măsură de testare a revelațiilor”.

Serva Domnului a fost totdeauna în armonie cu aceste poziții ale pionierilor mișcării advente. Ea a precizat că activitatea a tot ceea ce a spus și a scris ea se bazează exclusiv pe convingerea ei că Duhul Sfânt a fost Acela care i-a transmis soliile din partea lui Dumnezeu, pentru biserică. Ea a avut o educație incompletă și n-a fost pregătită pentru a fi un predicator sau altceva în biserică. Ea n-a avut

niciodată dorința sau intenția de a așeza scrierile ei mai presus de Biblie. Ea nu le-a considerat ca un adaos la Biblie, și, cu siguranță, că n-au fost substituite Bibliei. Ea s-a alăturat poziției „Biblia și numai Biblia”, așa cum s-a subliniat în convingerile pionierilor. Toate izvoarele revelației sînt subordonate judecării Scripturilor. Declarațiile și precizările ei nechivoce sună și astăzi în urechile noastre: „Sfînta Scriptură trebuie să fie primită ca fiind o autoritate infailibilă a descoperirii voinței Sale. Ea este standardul caracterului, descoperitorul doctrinei și o cerească experiență”. (Idem/12 iunie 1866). Un studiu atent al scrierilor ei ne arată că ea și-a menținut poziția aceasta toată viața ei.

Noi ar trebui să acordăm valoarea ce se cuvine acestor cerințe ale spiritului Profetic. Sfîntele Scripturi ne învață în mod clar faptul că Dumnezeu va sluji nevoilor bisericii Sale — prin Duhul Său cel Sfînt — în decursul tuturor veacurilor, pînă ce timpul se va uni cu veșnicia. De multe ori Sfînta Scriptură subliniază faptul că va fi o lucrare specială a Duhului Sfînt, în zilele de pe urmă. De aceea, sîntem îndemnați de către Scripturi: „Nu stingeți Duhul, nu disprețuiți proorocirile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”. (1 Tes. 5, 19-21). Deoarece Dumnezeu este interesat de întreaga Sa biserică, de colectivitatea ei, cum și de fiecare credincios în mod individual, nu este drept din partea noastră să păstrăm o atitudine de împotrivire față de lucrarea slujirii Sale în favoarea noastră. Scripturile ne învață să așteptăm și să acceptăm această lucrare și ele ne arată în repetate rînduri certitudinea ce trebuie s-o avem în a răspunde afirmativ și cu iubire grijii iubitoare a lui Dumnezeu pentru noi.

Și cu toate acestea întrebarea poate rămîne: Dacă avem Scripturile, de ce mai avem nevoie de lucrarea Darului Profetic? Cum să primim lucrarea servei Domnului în legătură cu Scripturile, în acest cadru? Sora White a anticipat aceste întrebări, și răspunsul ei la ele ne este și astăzi de ajutor.

Intotdeauna mulțumirea de sine este primejdioasă. Oamenii pot fi sinceri, dar, cu toată sinceritatea lor, pot fi greșiți. Sinceritatea nu poate nicidecum înlocui adevărul. Acest lucru este în mod deosebit important în legătură cu studiul Sfintelor Scripturi. Adesea, mintea poate să se fixeze la ceva, ideile

să inghețe opiniile modelate și adevărul să fie ignorat. În primele zile ale mișcării advente, când bărbații și femeile care se pregăteau să înfățișeze pe Domnul lor se zbateau în hățișurile dezamăgirii, ei au avut nevoie de o lucrare specială a Duhului lui Dumnezeu, ca să-i mîngie și să-i asigure că Dumnezeu i-a condus în toate etapele experienței millerite. Ei aveau atunci nevoie să fie feriți de fanatism și de concluzii nedrepte la care puteau ajunge în atmosfera aceea de puternice trăiri emoționale. În mijlocul lor, Dumnezeu a trimis un sol profetic al zilelor din urmă, cu viziuni și descoperiri, așa cum a făgăduit că va face (Num. 12, 6). Acest sol a înfățișat astfel rolul viziunilor sale: „Nu pentru o nouă regulă de credință, ci pentru mîngierea poporului Său, cum și pentru a corecta pe aceia care greșesc, care se îndepărtează de adevărurile Bibliei“. (E.V./78).

NEGLIJAREA SFATULUI BIBLIC. Subliniind aceste aspecte ale lucrării ei, cu altă ocazie, serva Domnului scria astfel: „Am luat Biblia cea prețioasă și am înconjurat-o cu mai multe mărturii pentru comunitate, pe care Dumnezeu mi le-a dat pentru poporul Său. Dacă ați fi făcut din Cuvîntul lui Dumnezeu studiul vostru, cu dorința de a atinge standardul Bibliei, și dacă ați fi ținut la desăvîrșirea creștină, atunci nu ați fi avut nevoie de „Mărturii“. Ele au fost date pentru că ați neglijat să vă familiarizați, să cunoașteți Cartea inspirată a lui Dumnezeu; de aceea El a căutat să ajungă la inima voastră prin mărturii simple și directe, atrăgîndu-vă atenția la cuvintele inspirate pe care ați neglijat să le ascultați, chemîndu-vă să vă modelați viața în armonie cu învățăturile ei curate și înalte“. (2 T/605).

Serva Domnului a fost preocupată de faptul că fiecare credincios trebuie să-și clădească credința pe temelia Scripturilor. Soliile ei erau destinate să aducă convingere și să facă astfel ca mintea să se preocupe de acest lucru, urmărind dezvoltarea caracterului creștin. Nimeni nu trebuie nici măcar să gîndească a căuta sfat la serva Domnului, în loc să studieze personal Sfintele Scripturi. Scrierile ei n-au fost menite să constituie niște rezumate ale învățăturii Scripturii, pentru ca în acest fel să se înlocuiască necesitatea unui studiu atent, verset cu verset, al Scripturii. Biblia, susține serva Domnului, este propriul ei interpret. Comoara aceasta ascunsă — ne asigură ea, „se descoperă atunci cînd este cercetată, așa cum un miner caută aur și argint“. (T/8/158).

Unii s-au găsit în încurcături pentru că ea se referă la lucrarea sa ca fiind o „lumină mai mică“, atunci cînd o comparăm cu Biblia. Dar este un lucru clar, și anume, aici, ca și în alte cazuri, ea folosește o vorbire biblică figurată, pentru a-și exprima convingerile. În

Sfînta Scriptură, luna este numită „o lumină mai mică“. Noi știm că ea luminează cu o lumină imprumutată de la soare. Dar faptul acesta nu face ca luna să fie considerată ca fiind mai puțin o „autoritate“. Ea are sfera ei de activitate, are de făcut lucrarea ei stabilită la creațiune de Dumnezeu.

Astfel, atunci cînd serva Domnului folosește acest termen spre a descrie lucrarea ei, ea nu face acest lucru numai din umilință și modestie; nu spune că este un profet de mina a doua. Ea nu spune că soliile ei sînt de o mai mică importanță sau de o natură mai puțin cerească decît acelea ale profetilor biblici. Mai degrabă, ea sublinia funcția și rolul ei și ale soliilor sale. Lucrarea oricărui profet poate fi comparată cu lumina cumulativă ce strălucește de-a lungul veacurilor de la mulți profeti, ale căror lucrări se află în Sfînta Scriptură.

Dar izvorul chemării și lucrării ei este același, ca și al lor, iar faptul că lucrarea ei a fost în primul rînd menită Bisericii A.Z.S. nu diminuează cu nimic importanța rolului ei față de această biserică, care are de pregătît „Calea Domnului“. Ea este singură, în timp ce profesii canonice sînt mulți. Dar atît ea, cit și ei au fost chemați de Duhul Sfînt să îndeplinească o lucrare specifică pentru biserică și poporul lui Dumnezeu. Este foarte important a avea puterea de a discerne în mod clar funcțiile distincte ale tuturor și a răspunde astfel bunății lui Dumnezeu în conducerea continuă a acelora care au fost binevoitori să răspundă inițiativelor Sale.

Ce va produce atunci, în viața credinciosului, o echilibrată acceptare a acestei lucrări a Duhului Sfînt prin Spiritul Profetic? Cum

vor fi, el sau ea, învățați să privească Cuvîntul lui Dumnezeu? Soliile servei Domnului ne îndreaptă și ne atrag spre Sfintele Scripturi. Scopul lor este acela ca toți să vadă „simplitatea frumoasă a adevărului“ din paginile Sfintelor Scripturi. Biblia este autoritatea supremă, superioară și suficientă în materie de credință, dar, așa cum spune ea, unii, care mărturisesc că fac din Cuvîntul lui Dumnezeu studiul lor, se dovedesc a trăi în directă opoziție cu învățăturile ei plăcute. Atunci, pentru a lăsa pe oameni fără scuze, Dumnezeu a dat mărturii clare și precise, aducîndu-i înapoi la Cuvîntul pe care au neglijat să-l trăiască“. (2 T/455).

Este deci clar că, atunci cînd studiem scrierile Spiritului Profetic, ele ne amintesc de marile principii biblice. Ele ne prezintă multe cazuri, și este numai drept să ne întoarcem spre Sfintele Scripturi — pentru iluminarea necesară — atunci cînd facem aplicarea învățăturilor biblice la experiențele noastre zilnice. Aceste soli din partea lui Dumnezeu vor imprima în inimile noastre ceea ce ne-a fost deja descoperit în paginile Sfintelor Scripturi, cu o nouă și mai puternică înțelegere a valabilității lor pentru astăzi și pentru viața noastră.

Să ne rugăm ca să putem înțelege mai bine legătura scrierilor Spiritului Profetic cu Sfintele Scripturi. Să ne rugăm ca să evităm pozițiile extreme. Să ne rugăm ca să putem să ne deschidem lucrării Duhului Sfînt și să recunoaștem că este încă real faptul că, atunci cînd credem în Domnul Dumnezeu nostru, vom fi întăriți, și, atunci cînd ne încredem în proorocii Lui, vom izbui și prospera. (2 Cron. 20, 20).

Comitetul Uniunii

O SOLIE DE MÎNGIERE ȘI SPERANȚĂ

E. G. White

Scumpul meu prieten — Domnul mi-a dat o solie pentru tine, și nu numai pentru tine, ci și pentru alte suflete credincioase care sînt tulburate de îndoieli și temeri cu privire la primirea lor de către Domnul Isus Hristos. Cuvîntul Său către tine sună astfel: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu“ Is. 43,1. Do-rești să plăci lui Dumnezeu și poți face acest lucru crezînd făgăduințele Lui. El așteaptă să te ia în portul speranței harului Său și îți spune: „Opriți-vă, și să știți că Eu

sînt Dumnezeu“ Ps. 42,10. Ai avut un timp de neliniște, dar Isus îți spune: „Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă“ Mat. 11, 28. Bucuria lui Hristos în sufletul vostru este mai mult decît orice. „El s-au bucurat“, pentru că au privilegiul să se odihnească în brațele iubirii eterne. (Ps. 107, 30).

Dă la o parte neîncrederea în ceresul nostru Părinte. În loc de a discuta despre îndoielile tale, rupe-o odată cu ele, în puterea lui Isus, și lasă ca lumina cerului să strălucească în sufletul tău, iar vocea ta să mărturisească încre-

derea pe care o ai în Dumnezeu. Știu că Dumnezeu este foarte aproape ca să-ți dea izbândă, de aceea îți spun: întărește-te, înalță-te mai presus de întunericul necredinței. Îndoielele vor pune stăpînire pe mintea ta, pentru că Satana caută să te țină în robie prin puterea sa cea tirană, dar întîmpină-l cu puterea pe care Hristos este binevoitor să ți-o dea, biruind astfel înclinația necredinței în Mintuitorul.

Nu vorbiți despre defectele și înfringerile voastre. Cînd disperarea bate cu țările peste sufletele voastre, priviți la Isus spunînd: El trăiește ca să mijlocească pentru mine. Uitînd cele ce sînt în urmă și crezînd puternic făgăduința: „Voi veni la voi” și „voi locui împreună cu voi”. Ioan 14, 16, 18; 15, 1-11.

Dumnezeu așteaptă să-și reverse binecuvîntarea iertării, a iertării nelegiurii, a acordării darului neprihănirii, asupra tuturor aceluia care cred în dragostea Sa și acceptă mintuirea pe care El o oferă. Hristos este gata să răspundă păcătoșului, care se pocăiește: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sîrbătoare! Zah. 3,4 u.p. Singele lui Isus Hristos este cel mai elocvent argument în favoarea păcătoșilor. Acest singe „ne curățește de orice păcat”. 1 Ioan 1,7.

Incredere în dragostea lui Hristos

Este privilegiul nostru acela de a ne încrede în dragostea lui Isus pentru mintuire, de aceea să spunem cu toată siguranța, cu toată inima și în modul cel mai nobil cu putință: El mă iubește; El mă primește; Eu mă voi încrede în El, pentru că El Și-a dat viața pentru mine. Nimic nu împrăstie mai mult încrederea, decît faptul de a veni în contact cu caracterul lui Hristos. El spune: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37); adică, „nu există primejdia de a fi izgonit de la fața Mea, căci M-am dat cuvîntul că-l voi primi”. Să credem pe Hristos pe Cuvînt, iar buzele noastre să mărturisească cîștigarea biruinței.

Este oare Hristos drept? Face El ceea ce declară că va face? Puteți răspunde în mod categoric: Da, El împlinește fiecare cuvînt! Apoi, dacă acest lucru a fost rezolvat, prin credință, trebuie să ne prindem de fiecare făgăduință pe care El a făcut-o și să primim binecuvîntarea; pentru că această primire prin credință dă viața sufletului. Poți crede din toată inima că El este drept, corect față de tine, chiar dacă ai simțămîntul că ești cel mai slab și cel mai nevrednic dintre toți copiii Săi? Dacă da, atunci tot întunericul, toate îndoielele sînt aruncate asupra arhi-vrăjmașului, de la care — de fapt,

au izvorit. Poți fi o mare binecuvîntare dacă crezi pe Dumnezeu pe cuvînt. Trăind în și prin credință trebuie să te încrezi în El, chiar dacă înlăuntrul tău simți o puternică înclinație să rostești cuvinte de neîncredere.

Binecuvîntarea harului divin

Pacea spirituală este dependentă de puterea divină. De îndată ce sufletul se hotărăște să acționeze în armonie cu lumina primită, Duhul Sfînt transmite mai multă lumină, mai multă putere. Binecuvîntarea harului divin este dată pentru a coopera cu hotărîrea sufletului, dar aceasta — în nici un caz — nu este o înlocuire a exercitării individuale a credinței. Succesul în viața creștină este legat de primirea și folosirea luminii pe care Dumnezeu a dat-o. Ea nu este numai o abundență de lumină și dovezi, care face ca sufletul să fie liber în Hristos Isus, ci este și creșterea puterii, voinței și energiei sufletului, care strigă cu sinceritate: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele”. Marcu 9,24.

Mă bucur nespus în așteptarea viitorului, și așa trebuie să faci și tu, Fii vesel și dă slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa plină de iubire. Ceea ce nu poți înțelege, încredințează-I Lui. El te iubește și ți este milă de slăbiciunile tale. El „ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”. Efes. 1,3. Nu va satisface oare inima Celui Veșnic nevoile spirituale ale copiilor Săi? Va da El oare celor ce iubesc pe Fiul Său o mai mică binecuvîntare decît o dă Fiului Său?

Satana caută să înstrăineze mintea și ființa noastră de marele și Atotputernicul nostru Ajutor și să ne determine a privi la degenerarea sufletului nostru. Dar, deși Hristos cunoaște viațoșia trecutului, El ne vorbește de iertare; iar noi nu trebuie să-l dezonorăm, în doindu-ne de dragostea Lui. Simțămîntul vinovăției trebuie așezat la piciorul crucii, sau de nu, el va otrăvi izvoarele vieții. Cînd Satana aruncă asupra voastră amenințările lui, dați-le la o parte și mîngîiați-vă cu făgăduințele lui Dumnezeu. Norul poate să fie foarte întunecos, dar, cînd este plin de lumina cerului, el devine strălucitor asemenea cerului, căci slava lui Dumnezeu se află peste el.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să fie dominați de emoții și simțămînt negative. Cînd ei oscilează între nădejde și teamă, inima Mintuitorului este rănită, pentru faptul că El le-a dat dovezile de nețăgăduit ale iubirii Sale. El dorește ca ei să fie fermi în convingerile lor, întăriți și stabili în sfînta lor credință. El dorește ca ei să facă lucrarea pe care El le-a dat-o s-o

facă, iar ei vor deveni în minile Sale ca niște harfe sfînte, fiecare coardă făcînd să răsună laude și imnuri de mulțumire la adresa Celui trimis de Dumnezeu ca să ridice păcatele lumii.

Iubirea lui Hristos pentru copiii Săi este tot așa de gingașă pe cît este de puternică. Și ea este mai puternică decît moartea, pentru că El a cumpărat mintuirea noastră, ne-a făcut una cu El, în mod tăinic și veșnic... una. Ați de puternică este iubirea Lui, încît ea controlează toată puterea Sa și folosește vasele resurse ale cerului în a face bine poporului Său. Fără schimbare sau umbră de îndoială, El este același ieri, astăzi și în veci. Deși păcatul există de veacuri, căutînd să contracareze această iubire și să împiedice revărsarea ei asupra pămîntului, ea totuși se revărsă în torente bogate asupra aceluia pentru care a murit Hristos.

Dumnezeu iubește pe ingerii cei fără păcat, care împlinește lucrările Sale și sînt ascultători de toate poruncile Sale. Dar El nu le-a acordat harul Său, pentru că n-au avut niciodată nevoie de el, pentru că n-au păcătuit niciodată. Harul este un atribut manifestat față de ființele omenesti, care, de fapt, nu l-au meritat, căci nu noi am fost aceia care l-am căutat, care l-am cerut, ci el a fost trimis ca să ne caute. Dumnezeu Se bucură să reverse harul Său asupra tuturor aceluia care flămînzesc și insetează după el, nu pentru că sînt vrednici de aceasta, ci tocmai pentru că sînt nevrednici. Nevoia noastră este aceea care ne califică și ne dă asigurarea că vom primi harul Său.

Nu este dificil să-ți reamintești de faptul că Domnul dorește să-ți așezi necazurile și problemele la picioarele Lui și să le lași pentru totdeauna acolo. Mergi la El spunînd: „Doamne, poverile mele sînt prea grele pentru mine ca să le port. Vrei să le porți Tu pentru mine?” Și El va răspunde: „Le voi purta. Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică”. (Is. 54,8). Voi lua asupra-Mi păcatele tale, și-ți voi da pace. Nu te mai disprețuie, căci te-am cumpărat cu prețul singelui Meu. Ești al Meu. Slăbiciunile tale le voi preschimba în putere. Iar simțămîntul părentii de rău pentru păcatele tale va fi îndepărtat de la tine.

„Eu, zice Domnul, Eu îți sterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea” cap. 43, 25-26. „Eu n-am vorbit în ascuns într-un colț întunecos al pămîntului. Eu n-am zis semînței lui Iacob: „Căutați-Mă în zadar!” Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept”. cap. 45, 19.

„Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mintuiți toți cei ce sînteți la marginea pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu, și nu altul” vers. 22.

Răspunde chemării harului lui Dumnezeu și spune: „Mă voi încrede în Domnul și voi fi mingilat. Laud pe Domnul, căci minia Lui s-a abătut. Mă voi bucura în Domnul, care ne dă biruință“.

Este privilegiul nostru... să știm că păcatele ne sînt iertate și să ne bucurăm de asigurarea unei vieți mai înalte în curțile cerești. Această nădejde este mai prețioasă decît argintul, decît aurul sau pietrele prețioase. Păstrează totdeauna această nădejde vie, strălucitoare și caută s-o împărtășești și altora. Cunoașterea faptului că zimbetul lui Dumnezeu se odihnește asupra ta va face ca inima să fie plină de bucurie și pace...

Fiecare dintre noi să caute odihna pe care ne-a promis-o Hristos. Trebuie să înfățișezi lumii adevărul cuvintelor Sale. Trebuie să arăți, să demonstrezi faptul că purtarea jugului lui Hristos constituie o adevărată și reală fericire.

Nu dezonoara pe Dumnezeu

Nu trebuie, îndoindu-te de Cuvîntul lui Dumnezeu „să-L dezono-rezi. Crezînd în El, Domnul va co-operă cu tine în eforturile tale, și în unire cu El, poți aduce la îndeplinire o lucrare valoroasă. Prin neprihănirea pe care El o acordă, poți scăpa de corupția care este în lume datorită păcatului.

„Bucurați-vă totdeauna în Dom-nul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“ Filip 4,4. O, dacă s-ar auzi mai multe laude la adresa lui Dumne-zeu, izvorite din inimi pline de mulțumire? Este nevoie de creș-tinii care trăiesc conștient în soare și care în toate împrejurările dau slavă lui Dumnezeu. Cu speranța și certitudinea faptului că Hristos a făgăduit toate acestea, cum pu-tem fi noi oare nefericiți?

Nu există nici o suză, nici o jus-tificare pentru nici un creștin ca să fie nemulțumit. Nu lăsa nicio-dată impresia că ești dezamăgit de calea pe care Hristos a tras-o pentru tine și pe care mergi.

Caracterele noastre trebuie să fie asemenea celui al lui Isus Hristos. În fapte și adevăr, noi trebuie să fim ascultători de Legea lui Dum-nezeu. Atunci, El poate demonstra — prin noi — binecuvîntarea ce vine prin ascultarea de principiile Cuvîntului Său. Împăratul Cerului este gata să recunoască, ca fiind al Său, pe cel mai umil suflet ce-l slujește...

Pune-ți întreaga ființă în înde-plinirea lucrării ce este esențială. Adevărata slujire implică o credin-cioasă îndeplinire a îndatoririlor zilnice. Cînd ești prins în lucrarea ta zilnică, poți reflecta chipul divin Aceia care vor cultiva cu credin-cioșie un spirit de sacrificiu de sine, învățînd de la Mintuitorul lec-țiile blîndeții și smerenia inimii, vor fi în situația în care Dumne-zeu îi poate folosi în lucrarea Sa de a înfățișa lumii slava chipului divin.

Dumnezeu va întări

Dumnezeu te va întări și te va încuraja, dacă vei privi continuu la El. Dacă-ți zîmbește, acest lu-cru este mai de preț decît aurul și argintul. Toți trebuie să recunoască dependența lor de călăuzirea lui Dumnezeu. Inima trebuie să fie plină de nădejde și de pace. Nu trebuie să-ți permiți a nutri gin-duri și sentimente de nemulțumire. Este datoria fiecăruia a se strădui să încurajeze pe aceia cu care vin în contact.

Dimineața, la altarul familial, nu uita că Mintuitorul nostru a fost dulgher, lucrînd împreună cu Iosif. Prințul Cerului a lucrat cu miinile

Nimic nu poate spulbera mai bine îndoielele decît venirea în contact cu ca-racterul lui Hristos.

Lui, așa cum lucrezi tu. El a fost Conducătorul onorat al cerului, dar a pus la o parte coroana Sa împă-rătească și a venit în lumea noas-tră spre a trăi o viață de trudă și necazuri, pentru ca să poată intra într-o deplină părtășie cu neamul omenesc. Primindu-L pe El, pri-mești puterea de a deveni fiu al lui Dumnezeu...

Toți trebuie să cultivăm o dispo-ziție plină de bucurie în îndepli-nirea îndatoririlor zilnice. Să nu uităm că Domnul Dumnezeu cu-noaște fiecare mișcare, și aude fie-care cuvînt pe care-l rostim.

Nu te ocupa de imperfecțiunile sau greșelile trecutului. Mergi ina-

AUGUST 23 1944—1982

(urmăre din pag. a 2-a)

binele și propășirea tuturor și a fiecăreia în parte.

Efortul acesta al țării a schim-bat totul. În ultimii șaptesprezece ani ai istoriei țării noastre s-a structurat o nouă economie. „Isto-ria dezvoltării societății omenestii demonstrează că industrializarea este singura cale care duce spre progres și civilizație, spre ridicarea standardului de viață, asigură în fapt independența și suveranitatea națională“, preciza cu hotărîre președintele țării. Și acest plan s-a ur-mărit îndeaproape. Astfel, între 1965 și 1980, venitul național a cres-cut de 14 ori; producția globală,

intre, mereu înainte, privind la glo-riosele lucruri ce stau înainte. Pre-ocuparea gîndurilor și trăirii noas-tre să fie la Cel de la care aștep-tăm mintuirea, Isus Hristos. (Filip. 3,20). Dați la o parte orice nemul-țumire, orice murmur, orice cuvînt neplăcut. Noi nu onorăm pe Hris-tos, atunci cînd avem probleme și ne certăm unii cu alții. Nimeni nu va intra în ceruri avînd un spirit gata de a găsi greșeli la ceilalți, dar noi trebuie să începem aici să vedem în mijlocul nostru manifes-tarea principiilor cerului.

Fiecare mărturisitor al adevăru-lui trebuie să înainteze. Noi trebuie să fim sfințiți, să avem niște aspi-rații înalte și ambiții sfinte. Fie-care dintre noi să meargă înainte, căutînd să realizeze un caracter care să fie o reprezentare a caracte-rului lui Isus Hristos. Noi trebuie să ajungem a recunoaște perfecți-unea caracterului Său și a demon-stra în viața noastră principiile acestui caracter.

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu; Și sîntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cu-noscut nici pe El. Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumne-zeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Ori-cine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. Oricine face păcat, face și fără-delege: și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămîne în El, nu păcătu-iește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copi-iașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit“. 1 Ioan 3,1-7.

* * *

Industrială de 48 de ori; venitul național pe cap de locuitor de 10 ori; participarea industriei la cre-erea venitului național a crescut de la 48,9 în 1965 la 58,6 în 1980.

Această fantastică ascensiune a economiei naționale a avut loc în ultimii șaptesprezece ani, „epocă a marilor înfăptuiri ale omului pen-tru om“, așa cum spunea nu de-mult un eminent om de știință.

De aceea, astăzi, cînd aniversăm trecerea a treizeci și opt de ani, de la actul național din 23 August 1944, să-l sărbătorim în contextul a tot ceea ce s-a realizat bun în Patria noastră, să-l sărbătorim cu încredere pentru orizontul larg al devenirii noastre și pentru păstra-rea păcii și libertății umane. Da, în adevăr, eroi au fost... eroi sînt încă pe pămîntul binecuvîntat al Patriei noastre.

Redacția

ÎNCREDEȚI-VĂ ÎN PROFETII LUI

N. Wilson Președintele Conferinței Generale A.Z.Ș.

*Asemenea Sfințelor Scrip-
turi, cuvintele ce vin din
gura servei Domnului aduc
roade pentru Împărăția
Cerului*

Una dintre cele mai mari binecuvântări, pe care le avem în credință, este încrederea pe care o putem avea în Dumnezeu și în Cuvîntul Său. Din experiență personală și din experiența celor șase mii de ani ai istoriei acestui pămînt — după cronologia biblică — eu sint mulțumit și bucuros pentru faptul că Dumnezeu își păstrează, își ține cuvîntul. Chiar mai mult, sint convins că El ne iubește și că lucrează pentru noi tot ceea ce providența consideră că este cel mai bine și de folos.

Inerență acestei legături a credinței este prevederea declarată a lui Dumnezeu privind menținerea legăturii cu noi. Chiar de cînd primul păcat a separat pe om de Creatorul său, Dumnezeu a căutat pe copiii Săi. El a pregătit semne în cer și pe pămînt, care să vorbească despre voința Sa. El a dat visuri și viziuni. El a trimis ingeri și a trimis profeți.

Cît de bun și cît de mare este Dumnezeu, ca să manifeste o preocupare atît de intimă și să mențină această legătură cu noi! Noi putem ști care este voința Sa pentru noi; noi putem cunoaște însemnătatea lucrării Sale, cum și implicațiile ei în lumea noastră, noi putem ști ce ne rezervă viitorul, sau cel puțin aceea parte a lui care afectează în mod nemijlocit binele nostru spiritual. Prin profeții Săi, El a confirmat credința primei biserici creștine și apoi, mai tirziu, a dat putere și călăuzire pentru biserica din pustie, pentru a rezista terribelilor persecuții. În profeție, incluzînd-o pe aceea privitoare la Isus Hristos, noi putem vedea, mai dinainte, biruința finală a Bisericii lui Dumnezeu.

Profeția ne spune că evenimentele cele mai incilcite din istoria omenirii se află încă în viitor. Într-o anumită măsură, nu avem nevoie ca profeția să ne spună acest lucru. Unele lucruri sint, se pare, de la sine grăitoare în acest sens,

asa cum de pildă, armele pe care omenirea le acumulează, devin pe zi ce trece mai barbare și mai distrugătoare.

Dar dificultățile politice și economice pălesc în comparație cu trauma spirituală ce confruntă lumea. Ingerul spunea lui Daniel, atunci cînd vorbea despre zilele din urmă: „Aceasta va fi o vreme de strimtorare, cum n-a mai fost de cînd sint neamurile și pînă la vremea aceasta”. (Dan. 12,1). Isus confirmă acest lucru spunînd: „Pentru că în zilele acelea va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu, pînă azi, și cum nici nu va mai fi vreodată”. Marcu 13,19. Petru spune: „Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tircoale ca un leu, care răcnește, și caută pe cine să înghită”. 1 Petru 5,2.

Nu vă aduc toate acestea la cunoștință pentru a vă descuraja și înpămînta. Scopul meu este mult mai valoros. Domnul ne-a spus aceste lucruri ca să fim pregătiți. Nu trebuie să închidem ochii față de ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit, sau să fim cuprinși de dezamăgire.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea Planului de Mintuire iar marea luptă dintre Satana și Conducătorul Universului își atinge apogeul, Satana devine mai disperat, mai răzbunător, mai minios. „Vai de voi, pămînt și mare! Căci diavolul s-a pogorît la voi cuprins de o minie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Apoc. 12,12.

Capitolul doisprezece din cartea Apocalipsei este specific în ceea ce privește obiectul miniei lui Satana: „Și balaurul, miniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu, și țîn mărturia lui Isus Hristos”. Apoc. 12,17. Folosînd orice resurse ce-i stăteau la dispoziție și întrebunțînd orice artificiu și orice tactică, Satana atacă biserica dinăuntru și dinafară și din toate părțile. El va folosi forța, va folosi arma decepției și a lingușirii. El va căuta să compromită și să diminueze influența spirituală a conducătorilor. Lucrînd prin oameni din biserică, Satana va încerca să slăbească elanul misiunii bisericii, să-i schimbe direcția, să-i întunece identitatea, să-i schimbe

vechile semne de hotar ale credinței și doctrinei. În cele din urmă, el va avea — în parte — succes în a aduce îndoiala și nearmonia în sufletele unor membri ai bisericii.

Obiectul atacurilor lui Satana

Să reținem faptul că profeția scoate în evidență în mod precis obiectul atacurilor lui Satana: „poruncile lui Dumnezeu” și „mărturia lui Isus Hristos”. Ingerul identifică mai departe „mărturia lui Isus”, ca fiind „Spiritul Profetiei” (Apoc. 19,10). În armonie cu această avertizare din Apocalips, avem o altă avertizare care spune: „Ultima amăgire a lui Satana va fi aceea de a face fără efect mărturia Duhului Sfînt... Satana va lucra cu multă inteligență, în diferite moduri și prin diferite instrumente omenesci, pentru a zdruncina încrederea rămășiței poporului lui Dumnezeu în adevărata mărturie”. (1 S.M./48).

Dar temelia bisericii este sigură. Fiecare punct din doctrina bisericii a fost stabilit printr-un studiu atent și cu rugăciune. Noi ne întemeiem credința pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Chiar credința și convingerea noastră că servei Domnului a fost profet al Domnului sint bazate în mod categoric pe Sfințele Scripturi. Biblia este aceea care ne spune cum să deosebim pe profeții falși de cei adevărați, și Biblia este aceea care stabilește punctele de testare prin care se verifică un adevărat profet.

Biblia este aceea care ne avertizează: „Nu stingei Duhul. Nu disprețuiești proorociile... Ci cercetați toate lucrurile, și păstrați ce este bun”. (1 Tes. 5,19-21). Este tot așa de important a păstra ceea ce este bun, cum este bine a lepăda tot ceea ce este fals. Nu putem fi sceptici la toate lucrurile. Noi trebuie să punem la probă, să testăm, dar trebuie să acționăm pozitiv, obiectiv.

Datorită darului profetic al lui Dumnezeu, așa cum este înfățișat în scrierile servei Domnului, Biserica A.Z.Ș. este o biserică orientată și călăuzită biblic. Biblia și Spiritul Profetic nu lasă ocazia nici unei alte opțiuni, decît aceea că Biserica A.Z.Ș. trebuie să fie și este o biserică ce are în centrul activității și existenței ei pe Hristos. Spiritul Profetic înalță pe Hris-

tos ca fiind Dumnezeu adevărat, și așa trebuie să facem și noi. Spiritul Profetic confirmă și întărește credința noastră în raportul Biblicii cu privire la creațiunea literală și a unei personale și reale venirii a lui Hristos. Spiritul Profetic își pune sigiliul pe credința că bucuria mântuirii — eliberarea de vinovăția păcatului (îndreptățirea ca și biruința asupra păcatului (sfîntirea) sint posibile prin credința în Hristos.

Biserica A.Z.S., în lucrarea vestirii Evangheliei veșnice a lui Hristos, are însărcinarea, dată de cer, de a vesti această Evanghelie în contextul și cadrul întregii solii din Apoc. 14. Aceasta este însărcinarea noastră cea sfîntă și aceasta este porunca, ordinul de a merge înainte. Spiritul Profetic, așa cum este descoperit în mărturiile servei Domnului, a amplificat toate aceste solii pentru noi și ne-a ajutat să ne focalizăm energiile. Fără această voce profetică unificatoare, solia noastră ar deveni curînd confuză și fără glas și, în final, nu s-ar mai auzi deloc.

Dumnezeu a binecuvîntat creșterea bisericii, datorită faptului că ea a urmat sfatul divin. Lucrarea noastră în diferitele ei departamente, în dezvoltarea ei este un rezultat direct al apelurilor și sfaturilor servei Domnului. Istoria călătoriei și creșterii noastre spirituale a făcut evident faptul că, dacă în vreun punct noi am dat greș în lucrarea noastră, aceasta se datorește în mare măsură faptului că am dat greș în a urma sfaturile divine ce ne-au fost date.

Calea cea simplă a adevărului

Spiritul Profetic este acela care ne face să înțelegem originea rebeliunii din inima lui Satana, chiar mai înainte de crearea omului. Spiritul Profetic este acela care înlătură perdeaua cerului și descoperă sfatul lui Dumnezeu de a contracara rebeliunea lui Satana. Spiritul Profetic este acela care descoperă complicatele lanțuri profetice din Daniel și Apocalips, cum și alte profeții, ca să putem găsi calea cea simplă a adevărului și să vedem cum este apărută calea lui Dumnezeu.

Un concept unic

Și, încă un lucru, care le întrece pe toate celelalte de pînă acum: Biserica A.Z.S. este îndatorată servei Domnului, pentru înțelegerea lucide și singulare a marilor controverse dintre Hristos și Satana. Acest concept este unic între noi. El în-

tegrează și sistematizează natura omului, scopurile sacrificiului lui Hristos, prezentînd soluția găsită pentru problema păcatului.

Dar dovada cea mai importantă a autenticității scrierilor Spiritului Profetic este în mod deosebit personală. Asemenea Sfințelor Scripturi, pe măsură ce ieșeau din pana servei Domnului, cuvintele aduceau roade pentru Împărăția lui Dumnezeu. Uneori ele tăiau, dar și vindecau. În mod deosebit, efectul lor este acela de a înălța pe Domnul Isus Hristos. Ele sint cîștigătoare de suflete. Dacă avem inđoieli cu privire la ele, le ignorăm sau le denunțăm, facem lucrul acesta cu prețul mîntuirii noastre. Duhul Sfînt este Acela care realizează în noi principiile cuprinse în aceste scrieri, tot astfel cum face și cu scrierile canonice ale Sfințelor Scripturi. Cînd noi respingem autoritatea și lucrarea Duhului într-un anumit domeniu al vieții noastre spirituale, îi slăbim autoritatea și îi diminuăm puterea în toate acțiunile noastre spirituale.

Aceasta nu înseamnă că nu există nici o problemă privind modul în care Dumnezeu își descoperă voința prin lucrările servei Domnului. Dar faptul acesta nu trebuie să afecteze negativ credința noastră.

Există suficiente dovezi interne și externe ale originii lor divine. Sint și în Sfințele Scripturi unele pasaje care ridică probleme, iar unii care s-au ocupat numai cu ele au suferit un naufragiu al credinței lor. Cînd ne îndreptăm privirea asupra razei de lumină a adevărului, atunci inđoielile ce se află pe undeva, dedesuptul ei, se vor da în lături, neputincioase.

Au fost și mai sint încă unii care, în mod individual sau în mici grupe, au îngăduit inđoielii cu privire la Spiritul Profetic să-i facă să se clatine și să adopte o poziție de critică. Dar nu peste mult timp, aceștia au ajuns în opoziție și cu alte puncte ale doctrinei.

Eforturile pe care le-am văzut la vrăjmașul adevărului, de a submina lucrarea Spiritului Profetic, cu siguranță că se vor înzeci în zilele ce ne stau înainte. Cei care vor putea fi zdruncinați, vor fi zdruncinați. Noi nu ne putem îngădui să ne complacem în inđoială. Problemele în discuție sint prea importante pentru mîntuirea noastră, ca să ne permitem a le trata cu indiferență. Este privilegiul nostru acela de a da mărturie în favoarea mărturiilor și este datoria noastră să rămînem neclintii în convingerile noastre referitoare la ele. Avînd în vedere mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu, dovezile binecuvîntării lui Dumnezeu asupra bisericii prin lucrarea Spiritului Profetic, în

acești ani ai existenței noastre, prin puterea lui Dumnezeu, putem să ne întărim de așa manieră în credința noastră, încît nimic și nimeni să nu poată zdruncina absolut nimic.

Nu o dată, copiii lui Israel s-au găsit în fața nimicirii lor. Cu o astfel de ocazie, în timpul domniei lui Iosafat, împăratul lui Iuda, armatele moabite, amonite și ale celor din Seir s-au pornit împotriva lui Iuda, „o mare mulțime”. Iosafat, un om pașnic, n-a pregătit o așa armată care să poată ține piept unei astfel de invazii. Amintînd Domnului că aceste națiuni au fost tratate cu milă și au fost cruțate de Israel, atunci cînd a ieșit din Egipt, Iosafat a cerut Domnului în rugăciune să-și țină făgăduința făcută poporului Său. „Căci noi sintem fără putere înaintea acestei mari mulțimi”, a spus împăratul în rugăciunea sa. „Și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sint îndreptați spre Tine”. Acesta era secretul eliberării. „Ochii noștri sint îndreptați spre Tine”.

Apoi, așa cum ne spune raportul divin, Duhul Domnului a venit asupra unui levit ce era prezent acolo: „Nu vă temeți” i-a încurajat el, și nu vă înspăimîntați... căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu... Miine, pogoriți-vă împotriva lor”. Iosafat și tot poporul s-au bucurat de acest Cuvînt al lui Dumnezeu.

A doua zi, împăratul a încurajat armata sa cu aceste cuvinte: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeu votru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbûti”. (2 Cron. 20,20). Apoi s-a așezat în fruntea armatei; dar o armată specială, nu cavalerie, nici arcași și nici altceva, ci „niște cîntăreți... îmbrăcați în podoabe sfinte, ce lăudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veci” (v. 21). După făgăduința făcută, ei n-au trebuit să ridice nici chiar o mînă spre a se apăra. Cuvîntul și onoarea lui Dumnezeu au fost apărute.

Ce lecție pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi! „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decît că vom uita drumul pe care Domnul ne-a condus și învățătura din istoria trecută a bisericii noastre”. (L.S./196).

Cînd Isus Hristos a făgăduit Duhul Sfînt ca „un alt Mîngietor”, care să rămînă cu noi pentru totdeauna, eu cred că în aceasta El a inclus și darul profetic pe care-l va aduce Duhul Sfînt.

Să ne credem dar în profeții Lui și vom izbûndi.

* * *

SPIRITUL PROFEȚIEI ȘI UNITATEA BISERICII

Unul din rolurile deosebite pe care Spiritul Profeției îl are în biserica noastră este preocuparea pentru unitatea spirituală și doctrinală. Putem spune că acesta este un semn specific cu privire la originea divină a acestui dar. El este în armonie cu preocuparea de seamă a Domnului Hristos, care a făcut din unitatea urmașilor Săi subiectul principal al rugăciunii Sale arhierestii.

Cele de mai jos constituie o compilare a citorva declarații ale servei Domnului, la care bine vom face dacă vom lua aminte.

Așteptăm ca în Biserica lui Hristos să fie ordine și disciplină strînsă. Și, în timp ce lepădăm crezurile și platformele omenești, care nu au fost în stare să dea naștere la ordine, așa cum este ea arătată în Evanghelie, luăm Biblia, măsura cea desăvîrșită a credinței și a practicii, dată prin inspirație de la Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie platforma pe care stăm, crezul și disciplina noastră. Ea nu va da greș în îndeplinirea lucrării pentru care a fost trimisă. A venit de sus, își are obirșia în sfaturile de mai sus: Autorul ei este Dumnezeul păcii și al ordinii.

„Unii o iau înaintea îngerilor care conduc pe poporul Său, dar ei trebuie să se întoarcă și în umilință să meargă înapoia îngerului, și nu mai repede decît merge el. Am văzut că îngerii lui Dumnezeu vor conduce pe poporul Său nu mai repede decît pot ei să primească și să acționeze potrivit cu adevărurile importante care le-au fost făcute cunoscute. Dar spiritele neliniștite nu fac altceva decît să strice. În timp ce îngerul îi conduce, el ajung să fie stăviniți de grabă cu privire la ceva nou și se avîntă înainte fără călăuzire dumnezeiască, în felul acesta aducînd confuzie și nemulțumire în mijlocul credincioșilor. Ei nu vorbesc și nu lucrează în armonie cu trupul bisericii.“ (1 T/207).

După cum este arătat în citatul de mai sus, un spirit de independență deschide usa larg pentru fanatism și neascultare. Lucrul acesta este și mai departe arătat în seriile de avertizare și de mustrare trimise fraților și surorilor a căror minte și inimă nu erau unite cu biserica.

„Mereu apar grupe de oameni care cred că Dumnezeu este numai cu aceia foarte puțini, cu cei care sînt mai împrăștiați, iar influența lor contribuie la dărîmarea și la

împrăștierea a ceea ce servii lui Dumnezeu clădesc. Minți neliniștite, care doresc să vadă și să creadă mereu ceva nou, se arată fără încetare, unii într-un loc, alții în alt loc, toți făcînd o lucrare deosebită pentru vrăjmașul, totuși pretinzînd că au adevărul. Ei se țin deosebiți de poporul pe care Dumnezeu îl conduce și-l face să prospere și prin care El trebuie să facă o lucrare mare. Ei exprimă fără încetare temerea lor că aceia care țin Sabatul vor ajunge lumesti; dar cu greu se pot găsi doi din aceștia ale căror vederi să fie în armonie. Ei toți doresc deplină libertate religioasă și fiecare lucrează independent de ceilalți; totuși pretind că Dumnezeu lu-

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile Sfinților“
1 Cor. 14, 33

crează în mod deosebit prin el...“ (1 T/422).

„O, dacă oamenii ar onora și adora pe Marele Conducător al bisericii și ar pune în acțiune mai puține metode firești, coborînd pînă în țărîna spiritualității prin născociri omenești! Dumnezeu a fost dat la o parte, și biserica nu este pregătită pentru a înainta sub călăuzirea Domnului Isus Hristos. Nu se face lucrarea pentru sufletele suferînde, lucrare pe care Domnul Hristos o socotește ca fiind făcută pentru însuși sufletul Său. Dar Biserica, așa plină de defecte, și slabă cum s-ar părea, este unicul obiect pe pămînt asupra căruia El își îndreaptă suprema Sa atenție. După pretuirea pe care El o face, biserica din cer și cea de pe pămînt sînt unite. El a făgăduit să vină în mijlocul Bisericii Sale și spune fiecărui care dăvine un loc de încredere: „Învățați de la Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară“ Mat. 11 29, 30. (E.G.W. manuscris 43/1895)

„Pe măsură ce ne apropiem de criza finală, în loc de a crede că este mai puțină nevoie de ordine

și de armonie în acțiune, ar trebui să fim și mai ordonați decît înainte. Toată lucrarea noastră trebuie să fie condusă după planuri bine definite. Primesc fără încetare lumină de la Domnul, că acum trebuie să fie o mai înțeleaptă conducere decît oricînd mai înainte în istoria noastră“ (E.G.W./Seris. 27/1892)

Intr-un mesaj cu data de 9 ianuarie 1893 au apărut aceste cuvinte cunoscute: „Lucrarea noastră este clar arătată în Cuvîntul lui Dumnezeu. Creștin trebuie să se unească cu creștin, comunitate cu comunitate, uneltele omenești să conlucreze cu cele dumnezeiești, fiecare să se supună Duhului Sfînt, și toate să-și dea mina pentru a vesti lumii vestea cea bună a harului lui Dumnezeu“ (G.C. Buletin/1893/421).

„Organizația, unitatea organizată este conformă cu planul și intenția lui Dumnezeu. Întregul principiu este desfășurat în ceea ce noi cunoaștem despre ordinea cerului, în ordinea lui Israel și în ordinea Bisericii Apostolice. Dar Dumnezeu a dat oamenilor rațiune și bun simț, ca să pună în practică principiile Cuvîntului Său în vietuirea lor de fiecare zi, în greutățile și nedumnezeirile pe care le întîmpină zilnic.“

Prin multă trudă și greutate, s-a alcătuit în biserică o organizație care de la început și pînă la sfîrșit a fost confirmată de Spiritul Profeției. Oricine caută să o răstoarne face lucrarea vrăjmașului, care caută să aducă un spirit de independență în familia cerului. Nici un om nu trăiește prin sine însuși; nici o comunitate sau o grupare de oameni nu trăiește prin ea însăși.

„Mulți s-au ridicat în timpurile trecute, și se ridică și astăzi, care vestesc o libertate și independență falsă, care e, de fapt, destrăbălare. Libertatea unității organizate, în care fiecare se simte legat strîns de fiecare din membrii comunității viului Dumnezeu, este adevărata libertate. Acela care este tăiat nu mai trăiește, nu mai prosperă și nu mai aduce road, căci coarda este despărțită de vită. Dacă a fost vreodată un timp cînd organizația și unirea erau necesare, apoi este acum.“ (R.H. 6 iunie 1907).

„În toată lucrarea lui Dumnezeu există armonie. Ceea ce El a făgăduit, va împlini cu siguranță, iar lucrarea pe care a început-o, tot El o va duce, în siguranță, pînă la deplina ei încheiere. El a ales uneltele omenești, prin care să-și aducă la îndeplinire lucrarea, și sprijinește întotdeauna uneltele alegerii

Sale, cât timp găsește de bine să le folosească. Și, dacă o schimbare ar deveni necesară, atunci ea se va face pe o cale prin care se păstrează unitatea și armonia lucrării. Răzvrătirea nu va reuși, iar lucrarea va merge mai departe. Deoarece este lucrarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor, El va păstra unitatea și armonia ei până la sfârșit.

După cum s-a întâmplat în trecut se va întâmpla și în viitor. Alte grupe și alți fanatici se pot ridica, destinați de Satana ca să împiedice lucrarea și să aducă defăimarea asupra numelui nostru. Eu scriu acestea spre folosul celor sinceri, ca să nu se lase amăgiți de viclesugurile lui Satana. Dacă lucrarea lui Dumnezeu — despre care eu nu am nici o îndoielă, — atunci nici o încercare nu va putea avea succes. Orice grupare care se retrage și ia poziție împotriva înțelepciunii unite a întregului corp nu este de la Dumnezeu; și, a te uni cu astfel de oameni înseamnă a cădea în rindurile vrăjmașului și a fi găsit ca luptând împotriva lui Dumnezeu (R.H. 1884).

„În fiecare epocă Dumnezeu a încredințat uneltelor omenesti răspunderi grele, în legătură cu Biserica Sa de pe pământ. În timp ce Hristos a fost întotdeauna capul și conducătorul revăzut al bisericii adevărate, au fost aleși bărbați care au ocupat poziții de încredere și influență în comunitate și care, sub călăuzirea lui Dumnezeu, au stat ca sfătuitoari și conducători. Domnul a ales bărbați cu un spirit hotărât — bărbați care au fost voioși a urma călăuzirea Sale și care, mințiți de o hotărâre eroică, au îndelinit voiața Sa, dând la o parte răul și făcând să propășească binele. Lipsurile, încercările și greutățile nu i-au descurajat și au stat ca exemplu de consacrare și rezervă și cu integritate creștină.

Dumnezeu este un Dumnezeu al rânduiei. Tot ce se află în legătură cu cerul este în ordine desăvârșită; supunerea și ascultarea strictă caracterizează mișcările cetelor îngerești. Numai ordinea și coexistența armonioasă pot fi însoțite de succes. Chiar și acum Dumnezeu nu pretinde mai puțină ordine și sistem în lucrarea Sa, ca pe vremea lui Israel. Toți cei ce lucrează pentru El, trebuie să lucreze cu pricepere, iar nu într-un mod neglijent și la voia întâmplării. El voiește ca lucrarea să fie săvârșită cu credințioasă și punctualitate, ca El să poată pune pecetea aprobării Sale asupra ei.” (P.P./374-376)

„Comunitatea lui Hristos este într-o neîncetată primejdie. Satana caută să distrugă pe poporul lui Dumnezeu, și, de aceea, mințea și judecata unui om nu sînt îndejuns, spre a ne încrede în el. Hristos dorește să unească pe urmașii Săi într-o comunitate și toți să se supună unul altuia, preluând fiecare pe altul mai mult decît pe sine.

Unirea și încrederea sînt necesare pentru prosperitatea comunității. Dacă fiecare credincios s-ar simți liber să procedeze independent de ceilalți, umblînd pe calea sa deosebită, atunci cum poate comunitatea să aibă vreo siguranță în timp de nevoie și de primejdie? Prosperitatea și chiar existența unei comunități depind de acțiunea unită și de încrederea reciprocă a membrilor.

Dumnezeu cere de la poporul Său să fie strins unit în legătura frației creștine. Încrederea în frații noștri este necesară pentru prosperitatea comunității; unirea în activitate este de trebuință pentru creștere și dezvoltare. Un pas făcut cu neatenție, o lucrare îndeplinită cu nebagare de seamă pot duce comunitatea în greutăți și încercări, din care să nu-și mai poată reveni timp îndelungat. Un membru al comunității, prin purtarea lui dezordonată, poate primejdiu prosperitatea comunității întregi, și multe suflete pot fi pierdute. Isus dorește ca urmașii Săi să fie supuși unii altora; și atunci Dumnezeu îi poate folosi ca unelte spre a salva pe alții; căci unul poate nu întrezărește primejdiile pe care altul le observă repede; dar, dacă aceia care nu văd aceasta ascultă cu încredere de avertismentul dat, pot fi scutiți de multe greutăți și încercări.” (1 T/445-446).

După cum toate membrele organismului omenesc sînt unite spre a alcătui un trup întreg, și după cum fiecare își îndeplinește slujba în ascultare de inteligența care guvernează întregul, tot astfel și membrii comunității lui Hristos trebuie să fie uniți într-un singur trup bine încheiat, fiind supuși cu toții inteligenței sfințitoare a întregului.

Dumnezeu conduce un popor, care să stea într-o unire desăvârșită pe platforma adevărului etern.

Mulți nu înțeleg sfințenia legăturii cu comunitatea, și le vine greu să se supună restricțiilor și disciplinei. Umblarea lor arată că ei ridică propria lor înțelepciune mai presus de cea a comunității unite; ei nu veghează cu băgare de seamă pentru a nu încuraja un spirit de împotrivire față de glasul ei. Aceia care ocupă poziții de răspundere în comunitate pot avea defecte, ca și poporul, și pot greși în hotărârile lor; dar comunitatea lui Hristos de pe pământ are o autoritate pe care nimeni nu trebuie să o treacă cu vederea.

„Armonia desăvârșită în comunitatea lui Dumnezeu ar fi o dovadă puternică în favoarea religiei creștine. Dezbinările, neînțelegerile și judecățile dintre membrii comunității dezonorează pe Mintuitorul nostru. Toate acestea ar putea fi evitate, dacă eul s-ar supune lui Dumnezeu și dacă urmașii lui Isus ar asculta de glasul bisericii. Unii cred că independența personală ar spori importanța noastră și că ar fi

o slăbiciune să renunțăm la ideile noastre cu privire la ceea ce este drept, spre a ne conforma hotărârii luate de comunitate; dar este nesigur să ne lăsăm conduși de astfel de simțăminte și vederi, care ne vor duce la anarhie și confuzie. Hristos a văzut că unitatea și înfrățirea creștină erau necesare pentru lucrarea lui Dumnezeu, de aceea El a obligat pe ucenicii Săi să fie una. Istoria creștinătății, din vremea apostolilor și pînă acum, a dovedit că numai în unire este tărie. Lăsați dar ca judecata personală să fie supusă autorității comunității.” (4 T/20).

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie disciplinat și adus la o activitate armonioasă, ca să fie într-un gînd și o simțire. Pentru a aduce o astfel de stare de lucruri, este mult de făcut. Inima firească trebuie supusă și transformată. Dumnezeu a rinduit ca în comunitate să existe mereu o mărturie vie. Va fi nevoie de muștrare și de indemnuri. Noi auzim adesea plingeri: Ah, eu sînt atît de sensibil și nu pot suporta nici cele mai mici jigniri. Dar, dacă aceștia ar vrea să recunoască adevărata lor stare, ar trebui să zică: Sînt atît de încăpăținat, atît de multumit de mine însumi, și sînt stăpînit de atîta mindrie spirituală, încît nu vreau să mi se dicteze; nu vreau să fiu muștrat. Eu pretind dreptul judecății personale; am dreptul să cred și să vorbesc ce-mi place. Domnul nu vrea să renunțăm la individualitatea noastră. Dar cine poate să spună pînă unde trebuie să meargă această neatîrnare personală?” (3 T/358-360).

„Aceia care pretind că sînt învățați și conduși de Dumnezeu, dar care fac totuși o lucrare a lor aceea de a dărîma ceea ce Dumnezeu clădește de ani de zile, nu fac lucrarea Lui. Să se știe că acești oameni sînt de partea marelui amăgitor. Să nu-i credeți. Ei s-au întovărășit cu vrăjmașii lui Dumnezeu și ai adevărului. Depărtați-vă de unii ca aceștia.” (R.H. 75 septem. 1893).

Aceia care strigă că biserica este Babilon sînt împotriva organizației. Acești lucrători nu contribuie la succesul lucrării și al Împărăției lui Dumnezeu; ei sînt într-o lucrare asemănătoare cu aceea pe care o face vrăjmașul a toată dreptatea. Acești oameni, care se ridică împotriva căilor și mijloacelor rinduite de Dumnezeu pentru a face să propășească lucrarea Lui, în aceste zile de primejdie, mai bine să se lase de vederile nepotrivite cu Scriptura, în ce privește caracterul, slujba și puterea uneltelor rinduite de Dumnezeu. Aceia care sînt împreună lucrători cu Dumnezeu nu sînt decît unel-

tele Sale și nu au în ei înșiși nici un har deosebit sau sfințenie. Numai dacă lucrează împreună cu inteligențele cerești, vor avea succes.

Ce dureros este că unii oameni se străduiesc atât de mult să ticluiască vreo teorie răătăcită, când există un tezaur de raze prețioase ale adevărului, prin care poporul s-ar putea îmbogăți în credința cea sfințită! În loc să vestească adevărul, ei își concentrează mintea asupra unei idei noi și ciudate, și ajung în dezacord cu aceia pe care Dumnezeu îi folosește ca să aducă poporul pe platforma adevărului. Ei leapădă tot ce s-a spus cu privire la unirea într-o inimă și un cuget și nu țin seama de rugăciunea lui Hristos, ca și când unirea, pentru care S-a rugat El, n-ar avea importanță și n-ar fi necesară.

Dacă zelul lor i-ar conduce să lucreze pe aceleași căi pe care au lucrat frații lor, care au suportat arșița și greul zilei, dacă s-ar strădui tot atât de mult să biruie descărăjările și piedicile, cum au făcut frații lor, atunci ar merge bine. Pe calea aceasta au apucat Core, Datan și Abiram, și răscoala lor este relatată ca un avertisment pentru toți. Nu trebuie să facem cum au făcut ei, — adică să învinuim și să osindim pe aceia asupra cărora Dumnezeu a pus povara lucrării Sale.

Aceia care au vestit că biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea ar fi Babilon s-au folosit de „Mărturiile”, ca să dea poziției lor un sprin aparent. Dar cum se face că ei nu vestesc ceea ce ani de zile a fost povara soliei mele, — adică unirea comunităților? De ce nu citează ei cuvintele îngerului „Stringeți rindurile, stringeți rindurile, stringeți rindurile”? De ce nu repetă ei sfatul și principiul, că „unirea face puterea, iar despărțirea aduce slăbire”? Soliile pe care le vestesc acești oameni dezbină însă comunitatea, ne fac de ocară și împiedică comunitatea să ajungă la o unire desăvârșită.

„Dumnezeu are o biserică pe pământ. El nu conduce niște grupe despărțite, una aici și alta acolo, ci un popor. Eu invit stăruitor pe aceia care pretind a crede adevărul să umble în unire cu frații lor. Nu căutați să dați lumii ocazie ca să zică despre noi că am fi niște extremiști, dezbinați între noi, că unul ar învăța una, iar altul alta. Evitați neînțelegerile. Fiecare să se cerceteze cu băgare de seamă, să fie găsit stînd la spărtură, pentru a drege dărîmăturile, în loc să stea la zid ca să facă altă spărtură. Oricine să fie cu grijă, să nu facă vreo strigare împotriva unicului popor, care păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, care ridică steagul nepri-

hănirii, în aceste zile. Dumnezeu are un popor deosebit, o biserică pe pământ, care este gata să vestească adevărul și să restatornească Legea lui Dumnezeu. Domnul are soli rinduiți de El — bărbați pe care El îi conduce, care lucrează în acord cu uneltele cerești la înaintarea Împărăției lui Hristos în această lume. Toți trebuie să se unească cu acești soli, pentru ca să fim găsiți printre aceia care au

răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus.” (R.H. 12 sept. 1823).
Se cuvine ca în această Săptămână de Rugăciune să ne cercetăm și să vedem în ce avem să ne pocăim dintre cele pe care inspirația ni le-a descoperit.

Facă bunul nostru Tată ceresc, ca fiecare dintre noi să se găsească făcînd voia Sa în toate.

Comitetul Unirii

Din viața Bisericii

UN NORVEGIAN DESPRE VIZITA SA ÎN ROMANIA. În primăvara aceasta, în una din zilele lunii martie, un călător intră în birourile Unirii și simplu, direct, se recomandă: Thoralf Fönnebo, pastor adventist. Apoi molcom și fără ostentație spune:

„De mult am auzit vorbindu-se despre țara dumneavoastră, am cutat despre voi și despre biserica A.Z.S. din România. M-am nădărd să vad cu ochii mei și persoana sa mă încredințez de cele auzite și citite. Toate ca mă veți socoti un toma necredinciosul, dar vreau să tac și eu ca ei și sper cu aceeași rezultat. Și pastorul norvegian a avut prilejul să cunoască ceva din cele existente în patria noastră, să vină în contact cu irăpțetea noastră. Și, liniștit și tăcut, ca fiordurile țării sale, s-a întors acasă. Recent, am primit din partea sa următoarele gânduri:

„În unele părți ale Europei, solia adventă se vestește de mai bine de o sută de ani și, cu toate acestea, numai în puține locuri a prins rădăcini adinci dezvoltându-se, găsind astfel drum la inimile oamenilor. România este una din țările în care adventiștii trăiesc în mod liber. În nici o altă țară din această parte a lumii nu există comunități mai mari și o dezvoltare mai liberă a Bisericii A.Z.S. ca în România. De mulți ani mă gindeam și-mi făceam planul să vizitez România, frumoasa și plăcuta țară latină din răsăritul Europei. Intenția, dorința mea era aceea de a studia și a cunoaște personal experiența Bisericii A.Z.S. din această țară.

În primăvara acestui an, această dorință a mea s-a împlinit și Conferința Norvegiană de Est mi-a dat permisiunea să fac această vizită. Am fost foarte bucuros experimentînd căldura și prietenia poporului român. În mod deosebit, apreciez foarte mult comuniunea cu frații și surorile din marea familie adventă din România.

De-a lungul anilor, am avut privilegiul a vizita multe țări și am întâlnit pretutindeni oameni prietenoși, dar nicăieri, în nici o țară, n-am întâlnit o prietenie atât de caldă, de adevărată și spontană ca

în România. Pretutindeni am constatat acest lucru. Imi voi reaminti totdeauna de primirea bună, creștină, de care m-am bucurat în mijlocul fraților și surorilor mele. Vreau să mulțumesc și cu această ocazie conducerii, pastorilor și membrilor Bisericii A.Z.S. din România, pentru sprijinul lor, pentru părășia creștină de care m-au învrednicit.

Vizitînd diferite locuri și comunități, am constatat că Biserica Adventă din România se bucura de libertate, fapt ce face posibilă aducerea la îndeplinire a lucrării pe care Domnul Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Am fost impresionat de adunările de vineri seara și de cele din ziua Sabatului, de comunitățile pline de credincioși care ascultau cu interes Cuvîntul. Am reținut ordinea minunată existentă, cum și modul în care se desfășoară serviciile divine, un spirit bun, ceresc, care predomină în toate întîlnirile. Aș dori — ca asemenea — să menționez corurile minunate. A fost un lucru interesant pentru mine a constata rolul important pe care corurile, imnurile le au în cadrul serviciilor divine din comunități. Pentru mine a fost asemenea unei pregustări cerești.

Vizita mea în comunitățile alcătuite din credincioși țigani a fost unul dintre momentele de apogeu ale călătoriei mele. Este plăcut să simți că sîntem cu toții frați și surori în Hristos.

De cînd m-am întors în Norvegia, am avut numeroase ocazii în care am spus ce-am văzut și ce-am simțit în vizita pe care am făcut-o în România. Pastorii și credincioșii din aceste comunități au fost entuziasmați și bucurosi, auzind despre voi și despre viața și lucrarea voastră. Frații și surorile voastre în credință din Norvegia vă transmit cele mai alese salutări, amintindu-vă în rugăciunile lor.

Vreau să mulțumesc încă o dată tuturor acelor care au făcut cu vizita mea în România să fie atât de bogată și binecuvîntată.

Thoralf Fönnebo
Pastor

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

*Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chițu.*

*Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65*